

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 340

Het gestolen Renpaard.

95

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

HET GESTOLEN RENPAARD.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubac

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 308
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Morning Star.

Lord William Aberdeen en zijn secretaris zaten in de groote conversatiezaal van de Windsor-Club en rookten zwijgend een sigaret.

Er waren niet veel leden, en die er waren spraken over niets anders dan over den stand der valuta, het lot van het Turksche Rijk, de vorderingen van het Bolsjewisme, en andere zaken, waarvan de beide heeren dien dag al meer dan genoeg hadden vernomen naar hun zin.

Zij waren bij den haard gaan zitten, eenvoudig omdat zij dit nu eenmaal gewoon waren, en deden dit nu ook, hoewel de haard geen warmte gaf, want het was midden in de lente, en reeds sedert lange weken verspreidde het groote vuur van groote houtblokken zijn warmte niet meer door het groote vertrek.

Lord Aberdeen had al een paar maal op zijn horloge gekeken, en nu en dan discreet zijn aristocratische hand voor den mond gebracht, een onbedriegelijk teeken dat hij zich tamelijk erg verveelde.

Zijn secretaris had reeds eenige malen gepoogd, zijn aandacht voor een of ander onderwerp op te wekken maar hij was er niet geslaagd, en hij zag reeds het oogenblik aanbreken, dat de ander zou opstaan, en naar zijn fraai huis in de Regentstreet gaan, om daar in de rookkamer een partij schaak met zijn secretaris te spelen, of ongestoord wat te kunnen praten.

Maar juist kwam er een rijk gegalonneerde bediende binnen, met een presenteerblad in de hand, waarop een telegram lag.

De man keek eens rond, en kreeg toen Lord William Aberdeen, den Vice-President, in het oog.

Hij trad snel op hem toe en bleef in eerbiedige houding staan.

Met een onverschillig gebaar nam Lord Aberdeen het telegram van het presenteerblad, en vroeg:

„Antwoord?”

„Neen, Mylord!”

„Het is goed!”

De bediende verwijderde zich en Lord Aberdeen maakte het telegram los, en las het, klaarblijkelijk zonder eenige belangstelling.

Maar hij had er nog nauwelijks een paar woorden van gelezen, of hij kwam langzaam in zijn stoel overeind en fronste de wenkbrauwen.

Toen liet hij de hand met het telegram er in op de knieën rusten.

„Iets ernstigs?” vroeg zijn secretaris, Charly Brand.

„Morning Star is gestolen!”

„Wat zeg je daar?” riep Charly Brand onthutst uit. „Dat prachtige dier, waarvan op je beschermeling, Douglas Morehead, zooveel verwachtte?”

„Ja, daar heb je het telegram, waarin hij het mij zelf meedeelt.”

Hij reikte den jongen man, wiens blauwe oogen een verschrikte uitdrukking hadden gekregen, het telegram toe en deze las het volgende:

„Morning Star in den afgelopen nacht uit haar stal gestolen.

Gevoel mij zeer terneer geslagen. Zou ik op uw zeer gewaardeerde hulp mogen rekenen?

Douglas Morehead.”

Charly keek naar de dagteekening van het telegram, het was des morgens om half elf verzonden.

Lord Aberdeen was reeds opgestaan en zeide:

„Het spreekt vanzelf, dat wij er heen gaan. Je weet dat ik altijd veel sympathie voor Morehead heb gekoesterd. Hij is van adellijken bloede, maar hij is een harde werker, hij houdt er waarachtig democratische beginselen op na, en hij is een eerlijke, schrandere jongen, die er alles op zet, om met zwaren handenarbeid de schulden te kunnen afbetalen die zijn lichtzinnige vader gemaakt heeft.”

Charly Brand had reeds een spoorwegboekje te voorschijn gehaald, en bladerde er in.

„Zoek je naar een trein? Dat kan ik je wel uit het hoofd zeggen, mijn waarde,” zeide Lord Aberdeen glimlachend. „Er gaat om drie uur een sneltrein naar Badford. Ik zie echter niet in, waarom wij tot een trein zouden moeten wachten, wij kunnen even goed met een toerwagen gaan, Henderson kan er ons binnen anderhalf uur brengen!”

De beide heeren begaven zich naar de deur van de groote conversatiezaal en onder het loopen zeide Lord Aberdeen nog:

„Het spijt mij meer dan ik je zeggen kan, dat Doug-

las dit ongeluk heeft getroffen, want een ongeluk is het! De merrie beloofde bijzonder veel. Niet alleen had zij op de wedrennen een goede kans op de overwinning gehad, maar zij had ook als fokmerrie buitengewone hoedanigheden!”

„Maar dat men een renpaard steelt!” riep Charly Brand uit. „Mij dunkt dat zoo'n dier onmiddellijk herkend en weder aan zijn eigenaar teruggegeven wordt.”

„Dat gaat alleen op in geval dat het paard reeds algemeene bekendheid heeft en eenige malen geloopt heeft, en dat was niet het geval met Morning Star. De merrie is nog nooit buiten het oefenveld geweest, en alleen intieme vrienden van Douglas weten dat het paard bijzonder snel is.”

„Nu, ik begrijp van de geheele zaak niet veel!” hernam Charly Brand hoofdschuddend. „Hoe is het mogelijk dat men een paard kan stelen zonder dat het gemerkt wordt?”

„Dat zullen wij daarginds wel zien!”

De twee heeren hadden nu de vestibule bereikt, en dadelijk kwam een bediende met hun overjas aanloopen.

Het clubgebouw bevond zich in de Oxfordstreet en de huurauto, welke Charly had aangeroepen, bracht hen binnen tien minuten tot voor de deur van het fraaie huis in de Regentstreet.

De beide mannen stapten uit, en Charly betaalde den chauffeur, terwijl Lord Aberdeen de voordeur reeds opende en binnen stapte.

Hij ging aanstonds op de huistelefoon toe, en belde zijn chauffeur, James Henderson op.

Hij gaf hem instructies, om zoo spoedig mogelijk met de groote, snelle reisauto voor te komen, en voor zich zelf eenige bagage in te pakken, daar het wel mogelijk kon zijn, dat hij eenige dagen van huis zou blijven.

Vervolgens begonnen de beide heeren in hunne slaapkamers, die met een tusschendeur met elkander in verbinding stonden, hun eigen goed in te pakken.

„Ik zou wel eens willen weten,” begon Lord Aberdeen, na eenigen tijd, terwijl hij zich gereed maakte een groot valies te sluiten, „of ik bij deze gelegenheid John Raffles zal zijn, dan wel of ik Lord Aberdeen zal blijven!”

„Dat zal wel heelemaal van de omstandigheden afhangen,” meende Charly Brand, de trouwe vriend van den Grooten Onbekende, „ik acht het

niet onmogelijk dat het paard al is teruggevonden als wij daar aankomen!"

„Nu, ik hoop het voor Douglas van harte, dat wij een vruchteloze reis maken!" hernam Raffles, terwijl hij de sleutels van zijn valies in zijn zak deed.

Juist toen zij gereed waren om te vertrekken, kwam een groote, grijsgelakte auto voor de deur van het huis aanrijden.

Achter het stuurwiel zat een reusachtig gebouwd man.

Dat was de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, en dus ook nog de onafscheidelijke metgezel van John Raffles, die hem reeds bij menige gevaarvolle onderneming terzijde had gestaan.

Hij droeg een eenvoudige uniform, die zijn herculische gestalte op het voordeeligst deed uitkomen.

Naast hem op de bank stond een klein valies hetwelk zijn reisbehoefte bevatte.

Hij sprong van zijn zetel, sprak eenige woorden met den kamerbediende, Gaston geheeten, en kwam toen het huis binnen, om het zware valies in de auto te laden.

Een man van normale lichaamskracht zou de handen vol hebben gehad aan elk valies afzonderlijk, maar Henderson tilde ze tegelijkertijd op, en droeg ze met even veel gemak naar de auto, als wanneer het kistjes sigaren geweest waren.

Raffles en Charly Brand hadden hun gummi reisjassen aangeschoten en namen plaats in den grooten wagen, terwijl de valiezen vóór in een plaats vonden.

„Waarheen is de reis, Mylord?" vroeg Henderson toen alles gereed was.

„Naar Badford, Henderson. Je kent immers het landgoed van Sir Douglas Morehead?"

„Loberty-Hall, zeker Mylord, ik ken den weg nog wel!"

„Je kunt vlug rijden, maar ik sta er volstrekt niet op, dat je tracht den weg sneller af te leggen dan een trein het doet!" zeide Raffles glimlachend.

„Ik zal mijn best doen, Mylord!" zeide Henderson met een benepen gezicht, want op een breedten, gladden weg langzamer rijden dan een spoortrein, dat was een bezoeking, vond hij.

Het was hem altijd een raadsel geweest, waarvoor een automobiël eigenlijk diende, als men haar niet zoo snel liet loopen als zij maar even kon.

Het was immers zonde, al die paardekrachten, die er dan ongebruikt over schoten!

Wat drommel, als een automobiël gemaakt werd om negentig kilometer te kunnen halen, dan moest zij dat ook doen.

De reus nam achter het stuurwiel plaats, Raffles en Charly wierpen Gaston een vriendelijken blik tot afscheid toe en de auto stoof weg.

Het was een prachtige dag, en als uitgezocht om er een langen autorit op te maken.

Binnen een half uur had Henderson de grens van de stad weten te bereiken, maar Raffles had herhaaldelijk afkeurend het hoofd geschud, want zijn chauffeur reed heel wat harder dan eigenlijk was overeen te brengen met de veiligheid, en met de voorschriften der politie.

Maar eenmaal op den breedten straatweg naar Badford aangekomen, haalde Henderson met een ruk den gangwissel over en als het ware met een sprong stormde de groote toerwagen vooruit.

Vele tientallen mijlen achtereen liep de spoorweg naar Badford evenwijdig met den straatweg, op een afstand, die nooit grooter was dan omstreeks vijftien meter.

Ter hoogte van Stevenage omstreeks halverwege den geheelen afstand, reed Henderson een trein achterop.

Maar hij was een gehoorzaam dienaar, Lord Aberdeen had hem gezegd, dat hij niet sneller behoefde te rijden dan een spoortrein, en daarom bleef hij alleen maar trouw aan den voortijlenden trein hangen, met de hardnekkigheid van een bulldog.

Nu en dan moest hij noodgedwongen de vaart wel wat minderen, als hem een voertuig tegemoet reed, of wanneer hij een hoogbeladen boerenkar moest passeeren, maar dien achterstand haalde hij spoedig weer in.

Geruimen tijd hadden de twee vrienden naast elkander gezeten, genietend van het schoone schouwspel, hetwelk deze streek van Engeland in alle jaargetijden oplevert, maar meer in het bijzonder in de lente.

Maar nu begon Charly:

„Ik ben eigenlijk niet geheel en al op de hoogte van de geschiedenis van dat renpaard. Hoe zit het daar eigenlijk mee?"

„Het is eenvoudig, mijn jongen! Eenige jaren geleden reisde ik door Marokko. Jij was toen op

een rondreis door Engeland voor mij, om gegevens te verzamelen voor het bekende doel!"

„Ja, Edward, het doel dat alle Londenars kennen: Liefdadigheid op verbazend groote schaal," zeide Charly, terwijl hij Raffles bewogen de hand drukte.

„Ik kwam ook aan het hof, als men het nog zoo noemen mag, van den Sultan, die mij vriendelijk ontving, en daar was ik getuige van een schitterende Fantasia, die ter mijner eer gegeven werd. Je zult natuurlijk wel weten wat dat is, twee honderd, soms driehonderd, en soms nog wel eens meer Arabieren, in hun sierlijkste kleederen, en op prachtige paarden gezeten, komen als een wervelwind aanstormen, terwijl zij hunne lange, met zilver ingelegde geweren in de lucht werpen, en behendig weder opvangen, zij laten hun paarden steigeren, vliegen dan weer voorbij, schieten hun geweren onder het rijden af, en staan dan eensklaps tegelijk als uit steen gehouwen stil. Het is een prachtig schouwspel, want er zijn ter wereld geen betere ruiters, dan de Arabieren, of het moesten de Vuurlanders en Oeral-kozakken zijn."

„Ja, ik heb er menigmaal eene levendige beschrijving van gelezen, Edward!"

„Na die Fantasia had er een wedren plaats, en daarbij viel mij aanstonds een zeer schoone hengst op, van het zuiverste wit, geen volbloed Arabier, maar een kruising van een Barbarijer, en een Engelschen hunter. Het dier vertoonde echter in hoofzaak alle kenmerken van het Arabische ras, een fijn droog hoofd, kleine ooren, een hoog kruis, dunne en gespierde beenen, en een hoog ingezetten bijzonder langen staart. Het dier had echter niet de smalle borst van de Arabieren, en ook niet de ingezonken rug, maar daarentegen een verbazend ontwikkelde borstkas, en den meer gestrekten rug van het Engelsche jachtpaard."

„Maar ik geloof dat je me daar een beschrijving geeft van „Soliman", je eigen prachtige hengst, Edward!"

„Zoo is het ook, Charly!" antwoordde Raffles glimlachend. „Het dier liep zoo verbazend hard, dat het alle andere paarden ver achter zich liet, en toen ik er na den wedren op toetrad, en het dier streelde, voelde ik geen druppeltje zweet, de adem ging bijna regelmatig, en de hartslag was volkomen normaal, het paard had zich dus blijkbaar volstrekt niet ingespannen. Nu, je weet, of je herinnert je misschien, dat ik het dier gekocht heb, al ging dat niet zonder moeite. Het was niet alleen een prachtig paard, maar ik begreep dadelijk van welke groote waarde het als dekhengst zou zijn, en wat er volgde maakte mijn verwachting niet beschaamd!"

„Dus Morning Star is een dochter van Soliman?"

„Een kleindochter! De merrie is pas anderhalf jaar, maar als niet alle voortekenen bedriegen, dan zal zij een der beste nakomelingen van mijn prachtige schimmelhengst blijken te zijn!"

„En heb je dat paard aan Douglas Morehead ten geschenke gegeven?"

„Dat was oorspronkelijk mijn plan, maar hij wilde het volstrekt van mij koopen en ik heb hem natuurlijk niet willen grieven door hem het paard als een geschenk op te dringen, als hij het liever kocht, hij heeft er vijfhonderd pond voor betaald, toen het dier zes maanden was, en ik weet nu wel dat het een koopje was!"

„Was hij van plan met het dier uit te komen op den Derbywedstrijd van dit jaar?"

„Dat weet ik niet zeker, ik geloof het echter wel! Ik heb Douglas in eenige maanden niet gesproken. Wij zullen dat alles wel vernemen zoodra wij daar ginds zijn."

HOOFDSTUK II.

Een merkwaardige diefstal.

De auto was omstreeks half vier uit Londen vertrokken, en het was nog geen volle vijf uur, toen zij met een meesterlijken zwaai de oprijlaan inging, die naar het terras van „Loberty-Hall” leidde.

Het was een fraaie, maar oude bezitting, en men kon duidelijk zien, dat zij langen tijd veronachtzaamd was geweest, maar dat nu een krachtige hand had ingegrepen, die geleidelijk verbeteringen had aangebracht.

Het huis was voor een groot deel met wilde wingerd begroeid, en het zag er vriendelijk en gastvrij uit, al dateerde het uit het begin der zestiende eeuw, en al waren de muren voor zoo ver zij zichtbaar waren, bijna zwart van ouderdom geworden.

Een gedeelte was opnieuw geschilderd, misschien moest het andere deel wel wachten tot de eigenaar geld genoeg het zijne kon noemen om dit dure werk te laten verrichten.

Het huis lag ongeveer zestig meter van den rijweg, te midden van een zeer fraai park met eeuwenoude boomen.

Links lag een moderne garage, rechts bevonden zich de stallen.

En achter het huis strekten zich onafzienbaar de weelderige akkers en de bosschen uit, die tot het landgoed behoorden.

De auto stond nog niet geheel en al stil, of boven aan het terras vloog de voordeur open, en een krachtig gebouwde jonge man, omstreeks dertig jaar oud met een door de zon gebruind gelaat, en handen die van werken getuigden, stormde de treden af, om zijn gasten te begroeten.

Hij zag er opgewonden uit, toen hij zeide:

„Ik dank u van harte, Mylord, dat gij zoo spoedig gehoor hebt gegeven aan mijn verzoek, laat ik eerlijk zijn, ik had er wel op gerekend! Vindt ge dat ik al te onbescheiden ben geweest?”

„Volstrekt niet, mijn waarde Douglas! Wat beteekent vriendschap als de een van den ander niet eens zulk een klein offer zou mogen vergen? Maar zeg mij maar spoedig eens of gij reeds iets van het paard gehoord hebt?”

„Nog niets, Mylord, het is verdwenen, alsof het nooit bestaan had!”

„Nu wij zullen er dadelijk wel eens rustig over praten!” hernam Raffles.

Douglas wendde zich nu tot Charly Brand, en zeide terwijl hij den jongen man zijn krachtige hand toestak:

„Ik behoef u zeker niet te zeggen, mijnheer Brand, hoezeer het mij genoegen doet, dat gij Mylord vergezeld hebt!”

De twee mannen stapten nu uit, en terwijl Henderson de auto ging stallen, bestegen zij het terras en traden de ruime hal van het groote landhuis binnen, waar het schemerachtig licht binnen viel door de groote, verweerde ruiten van de hoog aangebrachte ramen.

Tegenover de deur bevond zich een breede trap, die op een gaanderij uitkwam, welke aan drie zijden om de vestibule heenliep.

Men vond er geen overvloedige, weelderige meubelen, niets dan het volstrekt noodzakelijke, en ook bleek het al spoedig genoeg, dat Douglas er geen groot aantal bedienden op na hield, want hij bracht zijn gasten zelf naar hun kamer, waar zij zich wat verfrisschen konden.

„Gij kent het huis nog wel, Mylord? Ik wacht u met een glas goede port in de blauwe kamer, daar kunnen wij dan eens over deze zaak spreken, die mij zoo na aan het hart ligt.”

Raffles en Charly deden hun reiskleederen uit, openden hun valiezen, die door Henderson waren boven gebracht en staken zich in rok.

Een half uur later zaten de twee vrienden tegenover Douglas in de blauwe kamer, zoo genoemd omdat de wanden bespannen waren met fraaie gobelins, waarin blauw den hoofdtoon vormde.

„En steek nu maar eens van wal, mijn waarde Douglas!” moedigde Raffles den jongen man aan, op wiens gelaat een bedroefde, neerslachtige uitdrukking lag.

„Laat ik beginnen u te zeggen, dat Morning Star voor mij van zeer groote waarde was geworden! Niet alleen verwachtte ik van het dier zeer veel als renpaard, maar ook als fokmerrie had het mij zeer veel geld op kunnen leveren, en ik begrijp nu zeer wel, dat gij mij het paard even goed ten geschenke had kunnen geven, dan er het belachelijke bedrag van vijf honderd pond voor aan te nemen!”

„Daarover spreken wij nu niet, Douglas!” viel Raffles hem in de rede. „Bovendien, niemand kan in de toekomst zien, en toen ik u het paard verkocht, moest het nog allerlei jeugdziekten doormaken, en het was nog niet te zien, dat het zijn haver waard zou zijn. En vertel nu maar verder.”

„Ik weet niet of ik het u heb medegedeeld, maar het was mijn voornemen met Morning Star aan de Derby-wedstrijden deel te nemen.”

„Hebt gij haar al in een wedstrijd van minder beteekenis laten uitkomen?”

„Neen, Mylord! dat deed ik nog niet, maar ik had het paard over drie weken willen laten loopen in den grooten Steeple Chase van Badford!”

„Ei!” Hij zwee geven, keek bedenkelijk uit het raam en vervolgde:

„Ik kreeg den indruk dat het paard iederen dag beter werd! Ik had gezorgd voor een uitstekenden Jockey, een knaap van vijftien jaren, maar van het echte ras, en met groote liefde voor paarden, en ik verzorgde het beest zoo goed ik maar kon!”

Weer wachtte hij even en scheen te aarzelen.

Een warme gloed was in zijn wangen opgestegen, toen hij eindelijk voortging:

„Ik voel wel, Mylord, dat ik u niet ten volle zal kunnen doen begrijpen, wat het verlies van Morning Star voor mij beteekent, wanneer ik u niet de geheele waarheid zeg!

„Ik loop met trouwplannen rond! Ik heb mijn hart verloren aan een allerliefst meisje, dat maar één gebrek heeft! Zij heeft een schatrijken vader, een man die zoo uit de comédie van Dumas schijnt

to zijn weggelopen, en die een duren eed heeft gezworen, dat hij zijn kind alleen maar wegschenkt aan een rijk of althans een zeer welgesteld man, en gij kunt beter dan wie ook weten, dat het met mijn geldelijke middelen nog altijd niet bijzonder fraai gesteld is!”

„Maar gij werkt als een paard!” riep Charly Brand verontwaardigd uit.

„En ik weet ook zeker, mijnheer Brand, dat ik over tien, vijftien jaar, er boven op zal zijn, maar om zoo lang te moeten wachten is wel wat hard, ik ben dertig jaar, mijn meisje is vier-en-twintig!”

„Hoe heet die wonderlijke ouderwetsche heer?” vroeg Raffles.

„Thomas Cromarty! Hij heeft een buitengewoon uitgestrekt landgoed, omstreeks anderhalf uur hier vandaan en hij is bovendien nog zeer rijk door eenige erfenissen, en door zijn handel gedurende den oorlog.”

„En het meisje?” ging Raffles voort.

„Wel, Mylord, ik ben er zeker van dat zij zeer veel van mij houdt, maar Claire houdt ook heel veel van haar vader, ofschoon ik mij dat volstrekt niet kan begrijpen, en zij doet al het mogelijke om ons met elkander te verzoenen.”

„Jawel, men noemt dat als ik mij niet vergis: „de geit en de kool sparen,” ging Raffles kalm voort. „Vergeef het mij, wanneer ik deze term gebruik, mijn waarde Douglas, maar ik geloof wel dat we hier met zulk een geval te doen hebben! Claire denkt er waarschijnlijk niet aan er met u van door te gaan, zooals dat in de ouderwetsche drama's gebeurde, en nu smeekt zij iederen dag haar onverbiddelijken vader, zijn standpunt te laten varen, en er een weinig menschelijker begrippen op na te houden.”

„Ik houd werkelijk heel veel van haar, Mylord!” zeide Douglas op zachten toon.

„En ik laat dan ook dadelijk allen spot varen, waarde Douglas,” zeide Raffles. „Ik wil alleen maar zeggen dat ik hier voor een psychologisch raadsel sta, dat vooral in dezen tijd onoplosbaar schijnt! Maar ik begin nu geloof ik te begrijpen waar de schoen wringt! Gij hoopte, dat het paard u een flink bedrag zou inbrengen, hetwelk gij dan weer zoudt kunnen besteden aan tal van verbeteringen in uw landgoed, zoodat het binnen korten tijd weer even veel zou opbrengen als vroeger!”

„Zoo is het, Mylord! Ik weet wel dat ik misschien hier of daar geld zou kunnen opnemen, maar gij kent mijn inzichten dienaangaande, geleend geld moet men terugbetalen, de oogst zal tegenvallen, hagelslag kan het gewas vernielen, of andere ongelukken kunnen de terugbetaling bemoeilijken, of zelfs onmogelijk maken!”

„Daarom hebt gij ook nooit van mij geld willen aannemen, behalve dan het bagatel om hier de zaken op gang te helpen, en dat ge mij trouwens reeds lang terug hebt betaald!”

„Ik ben u zeer veel verschuldigd, Mylord, en zeker zou ik mij het eerst tot u richten als ik zou willen leenen, maar als ik het even kan vermijden, dan doe ik het werkelijk liever niet!”

„En dat pleit voor u, Douglas! Maar ga nu verder en deel ons mede op welke wijze Morning Star verdwenen is!”

„Het is vannacht gebeurd, Mylord, zooals ik u seinde. Pat Merrybone, mijn jockey, zou hedenmorgen vroeg komen om het paard zoo als naar gewoonte af te rijden. Toen hij de box van Morning Star wilde binnentreden vond hij de deur van den stal open en Jim Baker, mijn stalknecht, lag bewusteloos op zijn rug, Morning Star was uit de box verdwenen!”

„Wat hebt gij toen gedaan?” vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

„Ik heb dadelijk om onzen dokter getelefoneerd, die naar Baker omzag, en hem naar zijn kamertje liet brengen, dat op de bovenverdieping van den stal is.”

„Is hij al weder bij kennis gekomen?”

„Omstreeks twee uur geleden!”

„Wat deelde hij mede?”

„Hij zeide dat hij om ongeveer twee uur in den nacht gerucht meende te hooren, snel een broek en een buis had aangeschoten en de trap naar den stal was afgeslopen, met een stallantaarn in de hand.

Maar hij was nauwelijks beneden, of twee mannen wierpen zich op hem, en één hunner drukte hem een doek op neus en mond, waardoor het bewustzijn hem dadelijk ontvlood. Maar toch had hij nog kunnen zien, dat de beide aanvallers groot en breed geschouderd waren. Zij hadden hun gelaat onkenbaar gemaakt, door een zakdoek voor het benedengedeelte van hun gezicht te doen!”

„Stonden er nog meer paarden in den stal?”

„Nog drie, mijn eigen rijpaard, en twee rijtuigpaarden.”

„Hebben die in het geheel geen leven gemaakt, toen men den stalknecht overweldigde en Morning Star wegleidde?”

„Niemand heeft ten minste iets gehoord.”

„De stal ligt niet ver van het huis, als ik mij herinner?”

„Op ongeveer vijftig passen afstand.”

„Is het mogelijk dat daar iets gebeurt, zonder dat men het in het huis hoort?”

„Dat is volstrekt niet buitengesloten.”

„Heeft men in het geheel geen spoor gevonden? Dat gestolen paard moet toch zeker hoefafdrukken hebben gemaakt!”

„Zeker heeft men een spoor kunnen volgen, het liep naar een soort loods of schuur, niet ver hier vandaan, en daarna verder naar een breeden zijweg en daar hield het eensklaps op, het spoor van een groote vrachtauto begon. Dat heeft men niet verder kunnen volgen dan tot aan den straatweg.”

„Een vrachtauto? Maar dan is natuurlijk het paard daarin verder vervoerd!” riep Raffles.

„Dat meende de politie hier ter plaatse ook, die ik natuurlijk dadelijk heb laten halen.”

„Als ik het goed onthouden heb, werd de diefstal ongeveer vijf uur nadat hij gepleegd werd, ontdekt?” hernam Raffles.

„Ja, niet veel later.”

„Maar er verliep natuurlijk vrij geruime tijd, alvorens de politie met haar onderzoek kon beginnen?”

„Het was bijna acht uur, toen zij verscheen, en toen moest ik nog alles uitleggen en verklaren, Bedford ligt bijna een halfuur met de auto hier van daan.”

„Ja, dan is er een kostbare tijd verloren gegaan,” zeide Raffles hoofdschuddend. „In zes of zeven uren kan men met een vrachtauto een heel eind komen.”

„En daarbij komt, dat er nog wel bijna een uur verliep, alvorens wij dat hadden kunnen vaststellen!”

Raffles zat een oogenblik zwijgend voor zich uit te staren, en hief eensklaps het hoofd weder op.

„Het is altijd zaak, naar de motieven van een misdrijf te zoeken. Vindt men die, dan kan daardoor het onderzoek aanzienlijk bekort worden. Deze diefstal nu zou slechts uit de volgende beweegredenen verklaard

kunnen worden, hebzucht of wraak. Laten wij eens met het laatste beginnen, mijn waarde Douglas. Geen mensch op deze wereld is geheel zonder vijanden. Bedenk u eens, kunt gij hier in de buurt een tegenstander hebben, die zijn wraakgevoel zou willen bevredigen, door u een paard afhandig te maken, waarvan hij weet, dat het voor u van groote waarde moet zijn?"

Douglas dacht eenigen tijd na, en schudde toen ontkennend het hoofd.

„Gij zult het misschien pedant vinden, maar ik weet wel bijna zeker dat ik hier in de streek geen vijanden heb. En dan, die vijand zou dan moeten weten hoe snel Morning Star is, en hoe had hij dat moeten ontdekken?"

„O, zeg dat niet!" zeide Charly Brand haastig. „Ik herinner mij als den dag van gister, dat Mylord een renpaard bezat, welk uitnemende kwaliteiten hij ook meende voor iedereen verborgen te hebben gehouden, en naderhand bleek het maar al te duidelijk dat hij zich daarin vergist had!"

„Mijnheer Brand heeft gelijk!" zeide Raffles ernstig. „Gij moet er vooral niet al te vast op rekenen, dat de groote snelheid van uw nieuwelings geheim is gebleven. Een staljongen kan klappen, een kenner kan toevallig een blik door een gat van den hoogen heg hebben geworpen, die uw oefenveld omgeeft, juist toen uw jockey bezig was met het paard, de jongen zelf kan zijns ondanks zijn mond voorbij hebben gepraat, want alles welbeschouwd is hij nog maar een kind, en zoo zou ik meer redenen kunnen opsommen. Maar niettemin, als gij zelf verzekert, dat niemand uit vijandschap uw paard kan hebben gestolen, of doen stelen, dan moeten wij wel naar het eerste motief terugkeeren. Ook dan zouden wij natuurlijk moeten voorop stellen, dat de dief op de een of andere wijze op de hoogte is van de uitstekende hoedanigheden van „Morning Star". De politie heeft den omtrek natuurlijk grondig afgezocht?"

„Zij is er nog altijd mee bezig, Mylord, zonder eenig resultaat. Zij acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk, dat het paard hier in de omstreken gezocht moet worden."

„Zijn er hier op het oogenblik meer renstalbezitters in de buurt?" vroeg Charly, die met groote aandacht had toegeluisterd.

„Graaf Stephen Sundringham heeft een paard,

maar hij erkent zelf, dat dat al bitter weinig kans heeft, misschien kent u het dier wel?"

„Ik meen mij zoo iets te herinneren," zeide Raffles glimlachend. „Een groote, gevlekte merrie, een zogenoemd koepaard, niet waar?"

„Juist, Mylord! Hij wil het dier laten loopen op de aanstaande Derby, maar meer bij wijze van oefening. Hij weet heel goed, dat het een outsider is, met zoo goed als geen winstkans."

„Niemand anders?"

„Nee, of wacht eens, ja toch, dat had ik bijna vergeten. Mijn nieuwe buurman, Alfred Keystone, heeft niet lang geleden twee paarden uit Parijs laten komen, waarvan hij zich zeer veel voorstelt. Broer en zuster, kleinkinderen van „Miss Grant".

„Ei?" kwam Raffles. „Dat is niet mis! Dat renpaard heeft in haar goeden tijd menige overwinning behaald, en eigenlijk had ik u te eeniger tijd willen voorstellen „Morning Star" met een kleinzoon van „Miss Grant" te kruisen. Gij noemdet daar zoo even een naam dien ik niet ken. Wie is die Alfred Keystone?"

„De merkwaardigste parvenu, dien gij u kunt denken, Mylord!" antwoordde Douglas met een glimlach. „Hij is onmetelijk rijk in en door den oorlog geworden, zoo als zoo velen. Ik weet niet meer juist, waarmede hij al dat geld verdiend heeft, ik geloof met jam, stokyisch, en gecondenseerde melk. Hoe het ook zij, hij heeft eenige maanden geleden op een kwartier gaans van mijn eigen huis een prachtig kasteel aangekocht, hetwelk de vorige eigenaar, die helaas niet in jam en zoo voort had gehandeld, moest verkoopen, hij bezat alleen maar Russische effecten en Oostenrijksche papieren!"

„Wel, wel, dat is belangwekkend!" kwam Raffles. „En woont de man daar nu?"

„Sedert twee maanden. Hij heeft een groot personeel, en reeds drie weken wonen zijn zoon en zijn dochter bij hem. De laatste is juist van een Zwitsersche kostschool teruggekeerd."

„Aardig meisje?" vroeg Raffles als terloops.

„Zij ziet er niet kwaad uit, een beetje nuffig, eigenwijs en onuitstaanbaar trotsch op den rijkdom van mijnhaar haar papa."

„Gij kent haar dus?"

„Volgens het gebruik is Keystone hier een visite komen maken met zijn vrouw, een dag nadat zij

hun huis betrokken hadden. Ik heb die visite natuurlijk beantwoord en toen trof ik daar de jongelui aan. Ik werd uitgenoodigd, „sang fassong” zooals de goede man het uitdrukte, en een paar keeren ben ik er nog geweest. Het kan hier vooral in het vroege voorjaar vreeselijk vervelend zijn des avonds, en dan is men blij met wat afleiding, al is zij dan niet van de bovenste plank.”

„Dat kan ik mij voorstellen,” zeide Raffles glimlachend.

Hij stond op en vervolgde:

„Als gij er niets op tegen hebt, mijn waarde Douglas, dan zou ik nu wel gaarne met eigen oogen den stal eens zien, en de plek, waar de diefstal en de worsteling met dien ongelukkigen stalknecht heeft plaats gevonden.”

„Tot uw dienst, Mylord!” zeide de jonge landeigenaar. „Wees dan zoo goed, mij te volgen.”

De drie mannen verlieten het vertrek, gingen door een breede, met blauwe en witte tegels bevloerde gang, en betraden door een achterdeur een groot erf.

Raffles wierp een blik om zich heen, en zeide goedkeurend:

„Laat mij u even mogen zeggen, vriend Douglas, dat hier sedert mijn laatste bezoek al weer heel wat verbeterd en verfraaid is!”

De jonge man kreeg een kleur van genoeg en zeide:

„Ik dank u voor die woorden, Mylord! En ik hoop, dat ik het landgoed er weder geheel boven op krijg!”

Zij liepen nu over het erf, en bereikten zoo den stal.

Deze had acht boxes, en ten tijde van den ouden Morehead hadden daar ook acht paarden gestaan, maar vóór den diefstal waren er maar vier bewoond.

Van twee waren de eigenaardige bovendeuren geopend en in elke opening was een mooie paardenkop verscheenen, zoodra de stem van Douglas Morehead weerklonk.

Het waren twee koetspaarden, koolzwarte Trakeners, die nu ongeduldig trappelden, tot hun meester hun beurtelings tusschen de prachtige oogen op het voorhoofd gekrauwd had.

De drie mannen traden nu den stal aan de andere zijde binnen, en Douglas begon, terwijl hij op de trap wees, die naar de vliering voerde: „Daarboven slaapt Baker. Ik zeide u reeds, dat aan den voet van

die trap de arme kerel is overvallen. Daar vonden wij hem ook.”

„Bezat hij in het geheel geen wapens?” vroeg Raffles.

„Ik meen dat hij een kleine revolver had. Hij zal niet den tijd hebben gehad, zich van het wapen te bedienen.”

„Dat laat zich hooren. Zouden wij zijn kamertje niet eens kunnen zien?”

„Als gij dat wenscht, wel zeker, Mylord!” antwoordde Douglas, een weinig verbaasd.

De drie mannen beklommen de steile, smalle trap, en kwamen zoo op een soort portaal, waarop een deur uitkwam.

Douglas duwde haar open, en allen traden binnen.

Zij bevonden zich in een klein, eenvoudig gemeubeld vertrek, met een ijzeren ledikant in een der hoeken.

Daarop lag een man van omstreeks dertig jaar uitgestrekt, met een bleek gelaat, die de binnentredenden verwonderd aanzag.

Douglas Morehead trad op het bed toe, en vroeg vriendelijk:

„Hoe gaat het er nu mee, Baker?”

„Heel wat beter, mijnheer!” antwoordde de man. „Morgen hoop ik weer aan het werk te kunnen gaan.”

„Overhaast je maar niet!” zeide Morehead. „Dat moet de dokter maar uitmaken. Dit is Lord Aberdeen, en dit mijnheer Brand, zijn secretaris. Mylord stelt groot belang in den diefstal van Morning Star en wil mij helpen, om het paard terug te vinden.”

Baker keek Raffles en Charly beurtelings even aan, en zeide toen:

„Ik hoop dat Mylord er in zal slagen, dat is alles wat ik zeggen kan.”

Raffles had intusschen het vertrekje aan een vluchtige inspectie onderworpen, en zeide nu, zich tot den stalknecht wendend:

„Wij zullen het u niet langer lastig maken, mijn vriend. Ik wensch u een spoedige beterschap. A propos, het is jammer, dat gij geen gebruik hebt gemaakt van die kleine maar goede revolver, die ik daar op de tafel zie liggen! Zij is geladen, merk ik. Dat hebt gij zeker in de consternatie vergeten.”

„Zoo is het, Mylord!” antwoordde Baker, met een snellen blik naar het wapen dat op een kleine comode lag. „Ik ben in allerijl naar beneden gegaan.”

„Dat zullen wij dan ook maar doen, want gij hebt rust noodig!”

De twee bezoekers knikten den stalknecht vriendelijk toe, en allen daalden de trap weer af.

Raffles onderzocht den stal nauwkeurig, en vroeg op zachten toon aan Douglas:

„Wat ik zeggen wil, er is immers volstrekt niets veranderd aan de dingen hier, van het oogenblik af, dat gij den bewusteloozen stalknecht vond?”

„Geen strootje is verlegd, daarvoor kan ik instaan, Mylord!”

„Dank u!” antwoordde Raffles kort. „Nu, laten wij maar weer naar het huis gaan. Hier valt niets meer te zoeken naar ik meen.”

Zwijgend liepen de drie mannen weder over het erf, en traden het woonhuis binnen.

Daar trad een bediende zijn meester tegemoet, met de mededeeling, dat de rentmeester er was, die gaarne eenige instructies ontving.

„Gij excuseert mij een oogenblik niet waar?” vroeg de jonge heereboer.

„Dat spreekt van zelf!” antwoordde Raffles haastig. „Het werk gaat voor alles. Laat u door ons vooral niet terug houden.”

Douglas verliet het vertrek, waar zij zich juist bevonden, en de twee vrienden bleven alleen.

Charly trad op Raffles toe en zeide op zachten toon:

„Ik kan mij vergissen, maar ik meen iets op je gelaat te lezen, dat spreekt van een spoor! Heb ik mij vergist? Heb je werkelijk reeds iets ontdekt?”

„Ontdekt is het woord niet, Charly, maar ik zou toch wel gaarne willen weten, hoe het mogelijk is, dat de dieven den stal zijn binnengekomen, terwijl de sleutel aan den binnenkant van de deur op het slot stak!”

Wenscht ge een fijne cigaret?
Koopt Dubec 3.

HOOFDSTUK III.

Raffles volgt een spoor.

Charly staarde Raffles met groote oogen aan, en stamelde toen:

„Wat bedoel je daar mee?”

„Niets anders dan ik zeg. Ik vraag mij af, hoe men een stal of ieder ander vertrek kan binnenkomen, zonder braak wel te verstaan, als er aan den binnenkant een sleutel in het slot steekt!”

„Maar dat is jou ook wel eens gelukt!” zeide Charly op zacht gefluisterden toon.

„Dat is heel wat anders. Ik heb daar zeer bijzondere werktuigen voor. Maar dit slot vertoont zelfs geen krasje! Het is van binnen geopend met den sleutel die er op past.”

„Maar weet je wel, tot welke consequentie die opmerking van je leidt?” ging Charly aarzelend voort.

„O ja! Er is maar een enkele consequentie!” antwoordde Raffles droogjes. „En die is dat de stal-knecht de deur voor de dieven geopend heeft! Daarom heeft hij ook „in de haast” zijn geladen revolver op de tafel laten liggen, ofschoon er toch zeker reden in overvloed was, om dat wapen in zijn zak te laten glijden!”

„Maar de bewusteloosheid!” riep Charly uit, die nog alles behalve overtuigd was.

„Als het anders niet is!” riep Raffles minachtend. „De man heeft alle verdenking van zich willen afschuiven, en daarom zijn medeplichtigen verzocht, hem te bedwelmen. Waarschijnlijk zijn zij daarmede wel wat al te krachtig van leer getrokken, daar zij de kracht van het verdoovingsmiddel niet kenden.”

„Maar als Baker werkelijk geholpen heeft bij den diefstal van het paard, dan moeten wij dat dadelijk aan Douglas Morehead mededeelen!” hernam Charly.

„Daar denk ik niet aan! Hij moet er juist voorloopig buiten blijven, om velerlei redenen. Een paar

wil ik je er opsommen. Ten eerste zou hij in staat zijn, die schurkachtigen stalknecht dadelijk te ontslaan, en dan waren wij niets verder. Ten tweede hebben wij nog geen bewijzen. En ten derde heeft onze vriend Douglas ons iets medegedeeld omtrent een rijken buurman, dat niet aan doovemans ooren gezegd is! Je begrijpt zeker wel wat ik bedoel.”

„O ja, ik begrijp het heel goed!” zeide Charly.

„Ik acht de mogelijkheid niet buitengesloten, dat wij hier twee vliegen in een klap kunnen slaan.”

„Het paard terugvinden, en den schatrijken Keystone een weinig van zijn overvloed aftappen?”

„Je hebt het gezegd! Ik moet ook eens de omstandigheden van de Keystones nagaan, want zulke menschen zijn er volstrekt niet afkeerig van, een gemeene streek uit te halen, als het er om gaat, boven de anderen uit te blinken. Douglas vertelde ons, dat Keystone er ook een paar renpaarden op na houdt. Wie weet leidt het spoor wel in zijn richting.”

Charly wilde nog iets zeggen, maar juist werden er naderende voetstappen vernomen, en even later trad Douglas weder binnen.

„Ik hoop niet, dat ik u te lang alleen heb gelaten,” zeide hij. „Maar mijn rentmeester kwam met een belangrijke zaak.”

„Ik herhaal het, uw landgoed gaat thans voor al het andere, mijn waarde Douglas!” viel Raffles hem in de rede.

„Mag ik u dan nu voorgaan naar de eetzaal? Gij zult het wel voor lief willen nemen met wat ik u kan voorzetten, naar ik hoop. Een huis, waar geen vrouw heerscht, is er eigenlijk niet op ingericht, gasten als gij zijt, naar behooren te ontvangen.”

„Gij miskent ons, als gij meent, met een paar smulpapen te doen te hebben, Douglas!” zeide Raffles. „Menigmaal hebben mijnheer Brand en ik, als wij

jaagden in de Russische steppen of in de Canadeesche prairiën, weken achtereen geleefd van gedroogd vleesch, met een weinig brood, als het er was! Ik ben er trouwens zeker van, dat uw trouwe keukenmeid, de oude Marie, zich zelve overtroffen zal hebben!"

Men begaf zich nu naar de ouderwetsch gemeubelde eetzaal, met haar groen trijpen stoelen en dikke fluweelen gordijnen voor de ramen met hun diepe nissen, waar de oude bediende, Jackson, reeds gereed stond bij het prachtige, oude buffet.

De maaltijd was inderdaad eenvoudig, maar zij werd gekruid door den geestigen kout van Raffles, en door de verhalen van Douglas Morehead, die een groot gedeelte van den oorlog in de loopgraven had mede gemaakt, en daarvan onderhoudend wist te verhalen.

Over het verdwenen renpaard werd weinig gesproken.

Lord Aberdeen had beloofd, dat hij dadelijk alles in het werk zou stellen, om het kostbare dier terug te vinden en dat was voor den jongen landeigenaar voorloopig voldoende.

Na het middagmaal begaven zich de drie mannen naar de rookkamer, en vervolgens gingen zij naar de biljartkamer, waar zij zich den tijd kortten met eenige partijen op het groene laken.

Om elf uur zaten zij weder bijeen in de groote huiskamer, een hol en vrij ongezellig vertrek.

"Ik weet wat er aan deze kamer ontbreekt," zeide Raffles glimlachend, nadat hij zich in een gemakkelijken stoel had laten neervallen.

"Wat dan, als ik vragen mag, Mylord?" kwam Douglas, die eigenhandig een groc voor zijn gasten gereed gemaakt had.

"Een lieve, jonge vrouw! En daarna een troepje ravottende kinderen!" antwoordde Raffles.

De stoere landeigenaar kreeg een kleur als een jong meisje en stotterde:

"Ik verlang zelf niets liever, Mylord! Als die oude Cromarty er maar niet zulke idiote ouderwetsche denkbeelden op na hield!"

"Uw kansen zijn er natuurlijk niet beter op geworden, nu gij „Morning Star" kwijt zijt," hernam Charly.

"En daarom moet het paard tot iederen prijs vóór de Derby weer terecht zijn!" riep Douglas op hartstochteliijken toon. „Ik heb geen geduld,

op Clare te wachten tot dat het landgoed weder zooveel opbrengt, dat ik haar vader om haar hand kan vragen, zonder nogmaals gevaar te loopen, dat de oude bullebak mij met de kous op den kop naar huis zendt."

"Wij zullen alle krachten inspannen, waarde Douglas," hernam Raffles, „en aan ons zal het niet liggen, of gij hebt binnen eenige dagen uw paard terug, naar ik hoop gezond en wel."

"Vreest gij dan misschien, dat zij „Morning Star" iets zullen doen, Mylord?" riep de jonge landeigenaar uit, terwijl hij verbleekte.

"Men kan nooit weten, als het de dieven er inderdaad om te doen is te beletten, dat gij deelneemt aan de groote Derby, en zodoende de kans loopt, den hoofdprijs te winnen, dan zou ik niet durven zeggen, wat er met uw paard kan gebeuren. Maar wij moeten den moed niet laten zakken, voor het zoover is."

"Mylord ik wil u bijstaan met alles wat in mijn vermogen is om mijn paard terug te krijgen," riep de man uit. „Ik hield zoo veel van het dier, meer dan ik u zeggen kan, het was de lieveling van Clare! Ik heb een beroep gedaan op uw buitengewone schranderheid, ik weet dat gij menigmaal als amateur-detective resultaten hebt behaald, waarop Scotland Yard jaloersch was, ik bouw op u als op een rots!"

"Ik hoop dat het niet zal blijken, dat gij op een zandgrond gebouwd hebt, mijn waarde," zeide Raffles glimlachend. „Het is nu natuurlijk veel te laat, maar wij zullen ons tijdig te ruste begeven, en morgenochtend zullen wij dadelijk een aanvang maken met ons onderzoek."

"Kan ik niet mee gaan, Mylord?" vroeg Douglas Morehead.

"Voorloopig zou ik maar kalm aan mijn werk blijven, mijn jongen!" antwoordde Raffles. „Wij weten hoe het paard er uit ziet, en met ons beiden zullen mijnheer Brand en ik het wel afkunnen. Mocht dat echter niet het geval zijn, dan beloven wij u, dat wij u dadelijk zullen komen halen."

"Ik dank u van ganscher harte, Mylord," riep Douglas uit, terwijl hij de hand van Raffles greep en die krachtig drukte. „Ik weet wel, dat ik geen vruchteloos beroep zou hebben gedaan op het goede hart."

"Op mijn beurt verlang ik van u, mijn waarde

Douglas, dat gij mij onmiddelijk alles mededeelt, wat u nog mocht te binnen schieten, betreffende alles wat met den diefstal in verband staat. Zelfs kleinigheden moogt gij niet overslaan, wie weet kunnen zij ons wel van nut zijn. Er is mij zeer veel aangelegen, om te weten, wie er eenig belang bij kan hebben, in het bezit van uw paard te zijn, of liever om u van het bezit te berooven, want dat zijn twee verschillende dingen, zoo als gij ook wel zult begrijpen."

De beide mannen spraken nog eenigen tijd over het voorval, dat hun gedachten zoozeer in beslag nam, voort, en daarop begaven Raffles en Charly zich naar hun slaapkamer, een ruim ouderwetsch gemeubeld vertrek, waarin voor die gelegenheid nog een tweede ledikant was gezet, naast het prachtige praalbed, hetwelk er reeds van af de zestiende eeuw stond.

Het duurde niet lang of de beide vrienden sliepen gerust.

Den volgenden morgen zeer vroeg, de zon was nauwelijks opgekomen, was Raffles weder uit de veeren, beziel met het vaste voornemen, het kostbare renpaard weder aan zijn eigenaar terug te geven, van welks bezit zoo veel afhing voor den jongen landeigenaar.

Hij onderzocht nogmaals, voor zoover zij nog zichtbaar waren, de sporen van de hoeven, die in de weeke aarde duidelijk zichtbaar waren, en die liepen naar een vrij groote schuur aan het begin van een groot weiland, dat bij het landgoed behoorde.

Raffles duwde de deur van deze schuur open, die verlicht werd door een klein bestoven venster.

Zij was gedurende den oorlog gebruikt om er voorraden in op te stapelen, maar sedert ruim een jaar stond het kleine wrakke gebouwtje leeg.

Er bevond zich niets anders in dan een paar versleten landbouwwerktuigen en een wrakke tafel, die zich moeizaam op haar drie pooten overeind hield.

Raffles stond een oogenblik in gedachten stil, en mompelde toen in zich zelf:

„Ik had er heel wat voor over als ik op dit oogenblik wist, wat die kerels, want er zullen er wel meer zijn geweest, hier met het paard zijn komen uitvoeren, het schijnt vervoerd te zijn in een groote vrachtauto, waarom hebben zij het er dan niet dadelijk naar toe gebracht? Als zij het paard hadden

willen „dopen“ (to dope noemt de Engelsehe sportman een kleine verraderlijke bewerking, welke men een renpaard kan laten ondergaan door het met een lancet een zeer fijne inkerving onder de huid in de kniepezen te geven, waardoor het dier geleidelijk onder het galoppeeren kreupel wordt, een bewerking, welke zeer moeilijk valt waar te nemen, en zeker niet door een leek) dan hadden zij dat even goed in den stal zelf kunnen doen!"

Hij zocht een antwoord op de vraag die hij zich zelf gesteld had, zonder er een antwoord op te kunnen vinden.

Met de handen in de zakken liep hij langs de wanden van de loods, zachtjes voor zich heen fluitend.

Toen bekeek hij aandachtig den bodem, maar hij kon er niets bijzonders aan zien.

Wel waren de indrukken van hoeven zichtbaar, maar het paard had zich blijkbaar slechts weinig bewogen, en had over het algemeen rustig stilgestaan.

Het dier zou zich waarschijnlijk wel geweerd hebben, als vreemden getracht zouden hebben de kleine snede met het lancet te maken, want door zijn instinct gedreven, bemerkt een paard al heel spoedig, wat men met hem voor heeft.

Dit was een bewijs te meer, dat waarschijnlijk Baker in het complot was geweest.

Als de verraderlijke stalknecht het dier had vergezeld tot aan de schuur dan was het niet te verwonderen, dat het zich rustig had gehouden in gezelschap van den man die er dagelijks mee omging.

In een hoek vond Raffles een oude lat met een stuk doek.

Hij raapte haar op, en zag dat in een van de hoeken een punaise stak, nog blinkend van nieuwhed.

Dezen doek hebben de schelmen voor het kleine ruitje gehangen, opdat het licht van de lantaarn, die zij bij hun geheimzinnigen arbeid noodig hadden, niet naar buiten zou schijnen.

Laten wij nu eens zien, of ik verder het spoor kan volgen.

Hij trad naar buiten, en vond spoedig opnieuw het spoor van de hoeven, die nu naar den breeden straatweg voerde, welke naar Bedford leidde.

Hij kon het spoor tot aan den straatweg volgen en daar zag hij nog, maar tamelijk zwakjes, den indruk

van de breede, van stalen spijkers voorziene banden om de wielen van de vrachtauto.

Maar reeds eenige meters verder hield het spoor op.

„Als de schurken het paard verborgen houden, waar dan ook, dan zal het heel moeilijk zijn om het tijdig terug te vinden,” bromde Raffles voor zich heen, „maar, er is iemand die het weet, en die iemand.....”

Raffles hield midden in zijn alleenspraak op.

Hij was op zijn schreden teruggekeerd, en had nu het gezicht op het erf en den stal.

Het raam van het kamertje van den stalknecht stond open, en daar verscheen een oogenblik het gelaat van Baker die naar den vroegtijdigen wandelaar keek, maar dadelijk verdween, toen Raffles hem in het oog kreeg.

„Als men van den duivel spreekt, dan trapt men op zijn staart!” bromde Raffles voor zich heen. „Ik dacht juist aan dien kerel, zijn schijnheilige tronie beviel mij al op het eerste oogenblik niet. Wij zullen dat heerschap in het oog houden. Naar het schijnt is hij al van zijn „lijdenssponde” opgestaan, en misschien gaat hij vandaag nog wel weer aan het werk.”

Raffles kuierde langzaam naar het oude landhuis terug en trad de groote ontbijtzaal binnen, waar hij Charly aantrof, die daar juist was binnengekomen.

De beide mannen wisselden een stevigen handdruk en Charly begon:

„Ik moest het je eigenlijk kwalijk nemen, dat je mij hebt laten slapen en er stilletjes bent uit geknepen!”

„Je sliep zoo gerust, mijn jongen, met zulk een engelachtige uitdrukking van onschuld op je blozend gelaat,” zeide Raffles spottend, „dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen, je wakker te maken.”

„Wel bedankt voor het compliment!” zeide Charly. „Ben je er al zelf op uit geweest?”

„Ja, ik kom zooveen van een ontdekkingsstocht terug.”

„En heb je iets bijzonders kunnen ontdekken?”

„Ik heb de schuur gezien, waarheen zij eerst het paard gebracht hebben, en waarom zij dat deden is mij nog volkomen raadselachtig, en dan heb ik dat onaangename gezicht van mijnheer Baker gezien. Die vent beloofde mij een beetje, en hij trok zich spoedig genoeg, zoodra hij zag, dat ik hem in het vizier had gekregen terug.”

„Weet je waar ik aan gedacht heb?”

„Laat maar eens hooren.”

„Ik vraag mij af, of wij geen kostbaren tijd hebben verloren laten gaan! Mij dunk, dat wij reeds gisteren op zoek naar het paard hadden moeten gaan!”

„Dan hadden wij ons nutteloos ingespannen, beste Charly, dan waren wij gisterenavond toch te laat gekomen. Is het dat niet, dan is er ook nog tijd genoeg, maar hier op dit landgoed is de man, die ons de plek kan aanwijzen.”

„Jim Baker?”

„Ja, juist! Hij en niemand anders! Als wij dien sinjeur maar goed in het oog houden, dan zal er een tijd komen, waarop hij zijn spel verradt.”

HOOFDSTUK IV.

Amor in verdrukking.

De beide vrienden nuttigden hun ontbijt alleen, want het bleek dat Douglas Morehead nog vroeger dan Raffles was uitgegaan om het oog te houden op de werkzaamheden van een akker, die op omstreeks een uur afstand van het woonhuis was gelegen.

Wat Henderson betreft, hij had spoedig vriendschap gesloten met de bedienden van het landgoed en hij dacht er niet aan zich in het woonhuis te vertoonen, zolang zijn meester hem niet liet roepen.

Hij was nu bezig de auto schoon te maken, en zong daarbij zijn hoogste lied.

Toen zij het ontbijt beëindigd hadden, begon Charly:

„Je praatte er zoeven van Jim Baker te volgen en hem op de vingers te zien, maar mij dunkt dat dat toch moeilijk zal gaan, wanneer je als Lord Aberdeen blijft optreden.”

„Ik zie niet in, waarom ik het niet zou kunnen doen, tenminste voorloopig,” gaf Raffles te kennen. „Als wij dien man er van verdenken, bij den diefstal behulpzaam te zijn geweest, dan hebben wij het volste recht hem daarvoor verantwoordelijk te stellen en zelfs om hem in handen van de politie over te leveren. Dat laatste echter denk ik niet te doen, tenzij het volstrekt noodzakelijk is, want het kon wel eens wezen, dat die Baker een koppig heerschap is, en dan zal hij ten koste van alles zwijgen, vooral wanneer hij bij voorbeeld het bedrag voor zijn verraad nog moet ontvangen.”

Op dit oogenblik stak een knaap het voorplein over, waarop de ramen van de eetzaal uitzagen, met het hoofd op de borst, en blijkbaar in droevige gedachten verzonken.

„Ik geloof dat dat Pat Merrybone, de kleine jockey is!” zeide Raffles.

Hij wenkte den knaap, die juist even opkeek en schoorvoetend voor het raam kwam.

„Hoe heet je, vriendje?” vroeg Raffles, terwijl hij het hoofd van den jongen achterover trok, zoodat hij gedwongen was hem aan te zien.

„Ik ben Pat Merrybone, de jockey van mijnheer Morehead.”

„Je zult wel erg bedroefd zijn, dat „Morning Star” verdwenen is?” vroeg Charly, die naast Raffles was komen staan.

„Als ik de kerel in mijn handen had, mijnheer, die het paard gestolen heeft dan zou ik hem vermorzelen!” riep de jongen uit, en hij hief zijn kleine vuisten op.

Raffles en Charly zagen elkaar glimlachend aan, want de dreumes scheen het te meenen, en hij kwam nauwelijks met zijn hoofd boven de vensterbank uit.

„Je hield zeker veel van het paard?”

„Meer dan van mijn eigen moeder, mijnheer, al klinkt het niet aardig, want die ranselde mij voortdurend en „Morning Star” hield veel van me.”

„De jongen schijnt geen plezierige jeugd te hebben gehad,” zeide Raffles zachtjes en op ironischen toon, zoodat alleen Charly het kon verstaan.

Hij haalde een goudstuk uit zijn zak, drukte het den knaap in den hand, en zeide:

„Ik hoop van harte, Pat, dat je bij de aanstaande Derby „Morning Star” zult kunnen berijden.”

Er kwam dadelijk een felle glans in de bruine oogen van den jongen.

„Als dat waar was, mijnheer, ik zou er wel een halve, neen een heele maand loon voor over hebben.”

Hij nam beleefd zijn pet af en ging verder in de richting van de stallen.

Maar hij was nog geen vijf passen ver, of Raffles riep hem weer terug.

Er was hem plotseling iets ingevallen.

„Klim eens door het raam, Pat, ik moet eens ernstig met je spreken!” zeide hij op zachten toon.

De jongen keek hem verwonderd aan, en zeide toen weifelend:

„Ik weet niet of het wel mag mijnheer, het is de mooiste kamer van het huis en ik heb zulke moddervoeten.”

„Nu als je daar zoo bang voor bent, ga dan de deur in, maar zorg dat men je niet ziet, ik heb er mijn redenen voor!” hernam Raffles glimlachend.

De kleine jockey liep haastig om het huis heen, en ging een zijdeur binnen.

Hij veegde duchtig zijn voeten op de mat, en trad even later met zijn pet in de hand het vertrek binnen.

Raffles legde zijn hand op de kleine schouders van den knaap, keek hem eens onderzoekend aan en begon toen, na Charly een wenk te hebben gegeven, dat hij het raam moest sluiten:

„Je houdt zeker zeer veel van mijnheer Douglas Morehead, nietwaar?”

„Ik zou voor hem door een vuur gaan, mijnheer,” riep de jongen uit, en zijn oogen schitterden.

„Waarom dan wel?”

„Waarom? Wel mijnheer, ik heb alles aan hem te danken. Hij heeft mij weggehaald uit een huis, waar mijn vader dronk en mijn moeder vloekte, en de eenige afwisseling was, dat zij het wel eens om draaiden, maar slaan deden ze allebei. Mijnheer heeft mij behoorlijke kleeren gegeven, hij heeft mij laten leeren, en nu een jaar geleden heeft hij mij toegestaan om zijn paarden af te rijden. Gij weet niet wat mijnheer Morehead voor mij is!”

De knaap had het met een aandoenlijken ernst gezegd, die in het geheel niet met zijn leeftijd strookte, maar die blijkbaar recht uit zijn hart kwam.

Raffles, die hem voortdurend had aangezien, vervolgde nu:

„Je zoudt het dus heel erg vinden, als je meester onrecht werd aangedaan?”

„Erger, dan wanneer het mijzelf gebeurde, mijnheer!”

„Je zoudt dus iedereen willen helpen, die zulk een onrecht weer willen goedmaken?”

„Die zou op mij kunnen rekenen, mijnheer!”

„Luister dan eens goed! Je weet dat „Morning

Star” is gestolen. Ik wil het paard tot iederen prijs terug vinden. Mijnheer Morehead heeft zelf niet veel tijd en ik behoor tot zijn beste vrienden. Ik ben Lord William Aberdeen!”

„Neem mij niet kwalijk Mylord, ik wist niet...” stamelde Pat Merrybone verlegen.

„Het hindert niet, mijn jongen,” hernam Raffles vriendelijk, „maar nu vraag ik je zou je mij willen helpen, om het paard terug te vinden?”

De knaap gaf geen antwoord, maar het schitteren van zijn bruine oogen sprak boekdeelen.

„Nu dan, dan moet je mij beloven, dat je van dit oogenblik af Jim Baker, den stalknecht, geen seconde uit het oog verliest, maar vooral zonder dat hij het merkt! Heb je goed begrepen?”

De jongen keek Raffles met open mond aan, en herhaalde toen toonloos:

„Jim Baker, Mylord? Wel, als gij het wilt, natuurlijk zal ik het doen! Ik zal wel zorgen dat hij mij niet ziet.”

„Wat is die Baker eigenlijk voor een man?” vroeg Charly nu.

„Hij is wel goed voor de paarden, mijnheer, maar mij trok hij altijd aan mijn ooren omdat zij zoo mooi lang waren, zei hij. Hij was nog al eens dronken, maar hij paste toch op, dat mijnheer het niet zag, want eens heeft mijnheer het gezien, en toen heeft hij een leelijken uitbrander gehad.”

„Nu, zorg dan maar dat je goed ziet waar hij blijft, vooral in de eerste dagen, maar pas op, dat hij geen argwaan gaat koesteren, want dan zou ons plan in duigen vallen. Natuurlijk spreek je geen woord over dit alles, zelfs niet met mijnheer Morehead, want ik wil niet dat hij achterdocht gaat koesteren, of zich met een ijdele hoop vleit, voor ik eenige zekerheid heb, dat ik de dieven kan aanwijzen. Ik hoop dat ik op je schranderheid zal kunnen rekenen.”

„Gij kunt staat op mij maken, Mylord,” riep de knaap vol geestdrift uit. „Ik zal mij zoo klein maken, als een garenklosje, en Baker zal mij niet te zien krijgen.”

„Dat is alles wat ik verlang,” zeide Raffles glimlachend, terwijl hij den jongen over het glanzende zwarte haar streek.

„Nog iets Mylord?”

„Niets anders, dan dat je me dadelijk rapport komt uitbrengen, zoodra Baker hier weer is terug

gekeerd, natuurlijk voorop gesteld, dat hij het landgoed verlaten heeft."

"Ik zal niet mankeeren, Mylord," riep Pat uit, en hij huppelde vroolijk weg, verheugd en trotsch op de opdracht, welke hij gekregen had.

Raffles en Charly namen nu hun hoed en wandelstok en maakten zich gereed, een wandeling in den omtrek te maken.

Zij liepen een eind den straatweg af en na een half uur loopen zagen zij bij een kromming van den weg een ruiter naderen.

Het was Douglas Morehead die van zijn inspectie-tocht terug keerde.

En toen Raffles en Charly wat nauwkeuriger toekken, zagen zij door het geboomte heen het fladderend gewaad van een amazone, die blijkbaar juist afscheid genomen had van den jongen man.

"Aha, ik geloof dat wij daar een klein gedeelte van een romannetje verrassen," zeide Raffles glimlachend. „Zou die jonge dame Claire Gromarty kunnen zijn?"

"Als zij het geweest is, dan hebben de jongelui zeker juist ruzie gehad, want ik zou zeggen dat het gelaat van onzen jongen vriend Morehead een weinig naar onweer staat."

Daarin had Charly geen ongelijk, want inderdaad keek Douglas Morehead nogal stuursch.

Maar zoodra hij zijn beide gasten gewaar werd, klaarde zijn gelaat op, en hij riep vroolijk uit:

"Zoo vroeg reeds bij den weg, mijne heeren?"

"Het verrukkelijke lenteweder lokte mij naar buiten, mijn waarde Douglas!" antwoordde Raffles glimlachend. „A propos, vindt gij zelf niet dat het weder te schoon is, om een kleine twist op touw te zetten met het meisje uwer keuze?"

De jonge landeigenaar keek Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, en barstte toen in lachen uit.

"Vergeef mij mijn vroolijkheid, Mylord. Maar zij is niet zonder reden! Hebt gij de dame, die daar zooeven als het ware wegvluchtte voor Claire Gromarty aangezien?"

"Ik was zoo vrij, vriend Douglas!"

"Maar dan hebt ge u vergist Mylord, dat was Miss Clara Keystone, en ik verzeker u dat er een hemelsbreed verschil is tusschen Claire en Clara."

"Dan slikken wij onze opmerkingen van zooeven dadelijk weer in, beste Douglas," riep Charly uit.

"Gij veroorlooft Mylord, dat ik mijn rit voortzet? Men wacht mij alweder op het landgoed."

"Dat spreekt immers van zelf!" antwoordde Raffles.

"Als gij nog vijf minuten verder loopt, dan zult gij het prachtige huis van mijnheer Keystone kunnen zien liggen."

Hij wuifde de beide wandelaars vaarwel toe, gaf zijn paard de sporen, en galoppeerde weg.

"Het was dus wel een romannetje, maar geen blij eindigend!" zeide Raffles na eenigen tijd. „Miss Clara Keystone, wier gelaat wij nog niet hebben mogen aanschouwen, scheen eenigzins overhaast afscheid te nemen van den jongen man, en hij zelf was niet bepaald in zijn humeur."

"Misschien heeft zij wel een goed oogje op hem!" merkte Raffles leuk op.

"Je zegt dat nog al lichtvaardig, mijn waarde!" zeide Raffles met een tintje spot in zijn stem. „Wie weet schuilt hier wel een klein drama. In ieder geval zullen wij maar eens doorloopen, totdat wij het kasteel van den oorlogswinstmaker ontdekt hebben."

Er waren nog geen vier minuten verlopen, of bij een nieuwe bocht van den weg zagen de beide vrienden een prachtig oud kasteel liggen, dat zeker wel niet veel minder dan een half millioen pond moest gekost hebben.

Het vormde het middelpunt van een zeer uitgestrekt landgoed met heerlijke weiden, prachtige bosschen, en voortreffelijk bouwland, een paar groote vijvers, en zelfs een paar miniatuur-bergen van welker top men een verrukkelijk uitzicht genoot over den omtrek.

De beide vrienden hadden sedert eenige oogenblikken geen woord meer gewisseld, en keken elkander slechts veelbeteekenend aan.

Zij begrepen op dit oogenblik beter dan ooit, waartoe de macht van het geld in staat is.

In dat prachtige huis woonde een man, die er volstrekt niet in thuis behoorde en wiens aanwezigheid een bespotting was in dat kasteel, dat eeuwenlang had toebehoord aan een adellijk geslacht.

En de tegenwoordige eigenaar had het alleen kunnen koopen, omdat het toeval hem in bezit had gebracht van een reusachtig fortuin, terwijl de vroegere bezitter zich het zijne zag ontgaan door dezelfde oorzaak, den vreeselijken wereldoorlog.

Juist wilde Raffles een opmerking maken, toen

hij weerhouden werd door het hooren van een driftige meisjesstem, die woedend uitriep: „Ik verbied je om nog een woord over Douglas Morehead te zeggen, Francis! Ik laat niet den spot met mij drijven!”

„Maar jij bent het zelf, die je bespottelijk maakt!” riep nu de stem van een jongen man. „Denk je dat ik niet gezien heb, hoe jullie zooeven kwaamt voorbij rijden, en denk je dat ik niet genoeg menschenkennis heb om te zien, dat onze jonge buurman volstrekt niet op je gezelschap gesteld was?”

Een kleine voet stampte driftig in het grind en de stem van zooeven hernam: „Het is leelijk van je om dat te zeggen, Francis! Waarom mogen wij niet met elkander praten?”

„Dat belet niemand je, zusjelijf, maar jij drijft het wel wat ver! Waarom wil je het toch ontkennen, dat je een goed oogje hebt op onzen knappen buurman? Het is alleen maar jammer, dat hij zijn keus al bepaald heeft en dat je hoegenaamd geen kans hebt!”

„Dat zullen we zien!” kwam het sissend over de lippen van het jonge meisje. „Ik weet niet wie je bedoelt, misschien weet ik het wel, het doet er ook niet toe! Maar dit zeg ik je, dat ik toch aan het langste eind zal trekken. Je weet niet alles, maar ik heb wel middelen om Douglas Morehead te dwingen!”

„Ik begrijp je niet, meisje,” hernam de jonge man, die Francis bleek te heeten. „Dat kan toch immers nooit goed gaan! Het is zoo duidelijk als iets, dat Douglas Morehead je als lucht beschouwt, en dat je er evengoed niet kon zijn! Ik herhaal, dat je je belachelijk maakt, en wij Keystones moeten er toch al voor oppassen, dat wij ons niet te veel blootgeven!”

De stemmen verwijderden zich al twistend en Raffles en Charly bleven elkander zwijgend aanzien, aan den anderen kant van den hoogen heg, totdat zij niets meer hoorden.

Toen zeide Raffles op zachten toon:

„Het toeval heeft ons daar getuigen doen zijn van een kleinen twist tusschen broeder en zuster, die niet zonder beteekenis is! De dochter van den parvenue heeft dus haar zinnen gezet op onzen vriend Douglas en nu wordt het mij duidelijk, waarom zijn gelaat zoo duister stond, toen wij hem tegemoet kwamen!”

„Wat praatte het meisje toch van middelen, die

zij zou hebben, om Douglas te dwingen haar met andere oogen aan te zien?” vroeg Charly.

„Dat weet ik niet, en het zal toch wel goed zijn, wanneer wij het wel wisten! Nu dat vinden wij wellicht nog wel uit!”

De beide vrienden wandelden verder en na even te hebben geloopt, zagen zij ter rechterzijde van den weg de bezitting van Graaf Stephen Sundringham, „Sundringham Castle”, een zeer oud en blijkbaar niet al te goed onderhouden gebouw, dat nog voor een groot gedeelte zijn oorspronkelijke bouworde had bewaard, met kanteelen, wachttorens, en de overblijfselen van een groote uitvalspoort.

Zelfs waren hier en daar overblijfselen van de breede slotgracht nog te zien.

Maar het geheel maakte den indruk van verwaarloozing, ja zelfs van armoede.

Een oogenblik bleef Raffles hoofdschuddend staan en zeide toen op afkeurenden toon:

„Als die jonge Sundringham evengoed de handen uit de mouw stak als Douglas, dan zou het er hier wel anders uitzien! Hoe is het mogelijk, dat men zulk een prachtige bezitting zoo kan verwaarloozen!”

Zij waren nog eenige passen verder geloopt en bevonden zich ter hoogte van den stal.

Een paar stalknechts liepen over het groote voorplein.

„Ik zou gaarne dat koe-paard van Graaf Sundringham eens willen zien!” zeide Charly. „Ik ben werkelijk benieuwd, of het dier eenige kans zou hebben bij de aanstaande wedrennen.”

„Wij zullen het eens aan een van de staljongens vragen!” zeide Raffles.

Hij wenkte een jongen kerel, die juist met een gevulden emmer in iedere hand voorbijging en vroeg, terwijl hij een halven sovereign in de hoogte hield:

„Wel, vriendje, wij zouden gaarne Mayflower, het paard van uw meester, eens zien.”

De staljongen trok zijn wenkbrauwen hoog op en keek de beide vreemdelingen beurtelings wantrouwend en verwonderd aan.

„Mayflower? Dan komt gij te laat, het paard is naar de bezitting van den Graaf in Schotland overgebracht.”

„Zoo waarlijk? Is dat lang geleden?”

„Een dag of acht zal het wel zijn!”

„Nu, dat is jammer,” hernam Raffles. „Ik had het

paard gaarne eens zien loopen! Kun je mij zeggen, of de Graaf denkt deel te nemen aan de wedrennen?"

„Welzeker, Mayflower is in training."

„Ik dank je, al heb je niet aan mijn verlangen kunnen voldoen, neem toch dit goudstuk maar!"

De staljongen zette haastig een van zijn emmers neer en het goudstuk viel op zijn plat uitgestrekte, smerige hand.

Zonder zich verder om de beide vreemdelingen te bekommeren stak hij het goudstuk op, nam zijn emmer weer ter hand en sjokte weg.

„Het type van den Engelschen staljongen!" zeide Raffles glimlachend.

„Kort van stof, hebzuchtig en wantrouwend!"

„Ik vind het wel wat zonderling, dat de Graaf Mayflower naar Schotland heeft laten brengen."

„Ik ook!" zeide Raffles droogjes. „Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wat daar het doel van kan zijn. Epsom ligt toch veel dichterbij Londen en hoe minder men een paard vermoeit door het per spoor of per vrachtauto te vervoeren, hoe beter het is."

Nog een kwartier wandelden de beide vrienden verder en toen hadden zij de tweede ontmoeting van dien morgen, want ter hoogte van een geweldig zwaren beuk ontmoetten zij de Graven Sundringham, vader en zoon.

Zij droegen ieder een jachtgeweer en een fraaie Iersche Setter liep kwispelstaartend voor hen uit.

Ofschoon Lord Aberdeen en zijn secretaris hier meermalen waren geweest, schenen de beide heeren van „Sundringham Castle" hen niet te herkennen, ten minste zij liepen voorbij en keken nauwelijks op.

Vader en zoon geleken verbazend veel op elkander, hetgeen voor een deel hieraan toe was te schrijven, dat de oude Sundringham de gewoonte had zijn haar glanzend zwart te verven en zijn korte snor op dezelfde wijze te dragen als zijn zoon.

„Ik kan niet zeggen, dat ik het aangename menschen vind," zeide Charly, zoodra zij buiten het gehoor van de Sundringhams waren.

„Je hebt gelijk, ik vind hen tamelijk onsympathiek. Als een bezitting er niet al te goed voorstaat, dan doet men toch verstandig niet op onschuldige hazen te gaan jagen, maar liever de handen uit de mouwen te steken!"

De twee vrienden gevoelden nu langzamerhand, dat de honger hen weder begon te plagen en zij keerden op hunne schreden terug.

Zij troffen Douglas op het groote erf aan en dadelijk trad de jonge man hun tegemoet en vroeg op zachten toon:

„Mag ik vragen of gij soms al iets ontdekt hebt, Mylord?"

„Ontdekt is zeker het woord niet, mijn waarde Douglas!" gaf Raffles ten antwoord. „Weest echter niet ongeduldig, wij zullen uw paard weder terug brengen, of ik wil hier nooit meer een voet zetten!"

Op dat oogenblik kwam een bediende toegelopen, die zijn meester een klein briefje op een presenteerblad overhandigde.

Douglas had nauwelijks het handschrift van het adres herkend, of een blos vloog over zijn gelaat en er kwam een schittering in zijn donkere oogen.

Raffles en Charly wendden zich beiden af, want zij begrepen wel, van wie het briefje afkomstig was.

„Gij permiteert?" vroeg de jonge landeigenaar.

„Dat spreekt immers vanzelf!" antwoordde Raffles lachend.

Douglas scheurde het briefje haastig open en zijn blikken vlogen over de regels.

Toen gaf hij een luide schreeuw, half van blijdschap, half van teleurstelling en wendde zich tot Raffles met den uitroep:

„Het paard moet in ieder geval terug komen, Mylord, al zou ik er dagen nacht voor moeten werken! Weet gij wat Claire mij daar schrijft? Haar vader zal toestemming geven tot onze verloving, als Morning Star op de aanstaande Derby wint!"

HOOFDSTUK V.

Een lichtstraaltje.

De middag was reeds voor een groot gedeelte verstreken en Raffles en Charly zaten in een lommerrijk gedeelte van het park op een der rustieke banken hun sigaret te rooken, toen op eenige meters van hen af de struiken terzijde werden gebogen en het schrandere, grappige gezicht van Pat Merrybone te voorschijn kwam, die eerst aandachtig om zich heen keek en toen haastig uit het kreupelhout te voorschijn sprong.

Zijn jongensgelaat had een blijde uitdrukking, toen hij op Raffles toetrad en zeide:

„Ik kom rapport uitbrengen, Mylord!”

„Dat is flink van je, mijn jongen! Kom je goed nieuws brengen?”

„Dat kan ik niet zeggen, Mylord, ik heb alleen maar gedaan, wat gij mij bevolen hebt, ik heb Jim Baker, den stalknecht, niet meer uit het oog verloren en ik heb hem kunnen volgen, zonder dat hij het merkte!”

„Prachtig! Vertel het ons maar eens!”

„Baker kwam omstreeks tien uur uit zijn kamer en ging aan zijn werk, alsof er niets gebeurd was, alleen zeide hij, dat hij nog wat zwakjes was en des middags naar den dokter wilde gaan, de rentmeester gaf hem daartoe verlof. Maar ik weet niet hoe het komt, ik vertrouwde hem niet meer, nu gij zelf mijn aandacht op hem gevestigd had en ik zorgde wel, dat ik in de buurt bleef. Om één uur zag ik hem met zijn pet op en zijn jas over den arm wegsleutelen, en ik smeerde hem ook. Ik heb er wel een standje voor gekregen van den rentmeester, maar ik heb geen woord gekikt, dat was toch goed nietwaar, Mylord?”

„Dat was uitstekend mijn jongen! Later zal de rentmeester dat zelf toegeven, maak je daaromtrent maar niet ongerust!” zeide Raffles, terwijl hij den knaap vriendelijk op de wang tikte.

„Ik zorgde wel,” zoo ging Pat Merrybone voort, „dat ik op een behoorlijken afstand van hem bleef en ik liep altijd over het gras, zoodat hij mijne stappen niet zou kunnen hooren. Tweemaal stond hij stil om zijn pijp aan te steken en dan verschool ik mij achter een dikken boom en een maal maakte hij een praatje met een daglooner en ik moest wachten, tot hij weer verder ging. Hij liep den breeden straatweg af, in de richting van Bedford en toen zag ik hem het erf opgaan van het kasteel van Graaf Sundringham.”

Raffles en Charly keeken elkander verbaasd aan.

Onder het verhaal van den jongen jockey hadden zij reeds eenig spoor meenen te zien en zij hadden een geheel anderen naam verwacht, een naam, die niets adellijks had.

Wat Pat hun hier mededeelde, moest hun zienswijze wel geheel en al veranderen!

Wat kon Baker wel te zoeken hebben gehad op het kasteel?

Maar misschien had hij wel alleen te doen gehad met het personeel, waaronder hij zeker wel vrienden zou hebben! In dat geval had de geheele wandeling natuurlijk niets te beteekenen.

Maar de volgende mededeeling van den jockey zou hun wel anders leeren.

„Baker ging het erf over, Mylord, en hij liep recht op de voordeur toe. Hij belde aan, en hij werd dadelijk binnen gelaten.”

„Hoe lang bleef hij ongeveer binnen,” vroeg Raffles met gespannen aandacht.

„Omstreeks twintig minuten, Mylord.”

„Kwam hij alleen naar buiten?”

„Ja.”

Raffles keek even in gedachten verzonken voor zich uit, en zeide toen:

„Daar zal wel wat achter steken, dat bevalt mij

in het geheel niet, dat een stalknecht zoo maar toegang krijgt in een heerenhuis, dat komt mij al zeer wonderlijk voor! Nu, wij zullen eens zien wat het is."

Hij wendde zich weder tot den jongen jockey en vervolgde:

„Ben je Baker toen nog verder nagegaan?"

„Ja, Mylord! Hij scheen heel erg opgewekt te zijn, want hij floot een deuntje toen hij mij voorbij ging, terwijl ik achter een heg verborgen was. Ik liep hem weer na, en zag dat hij een kroeg binnen ging terzijde van den weg gelegen, en daar moet hij nog al wat gedronken hebben, want hij bleef er bijna een half uur, en keerde toen pas naar huis terug. Ik kwam even later aan en ik zag dat hij een duchtige schrobbeering kreeg van den rentmeester, maar hij stond onbeschaamd te grinniken en trok er zich blijkbaar niet veel van aan."

„Ik dank je wel, Pat, je bent een flinke jongen!" zeide Raffles goedkeurend, toen de knaap zijn verhaal beëindigd had. „Als je zoo door gaat, dan zal het mij niet verwonderen of je zult „Morning Star" nog rijden op de groote Derby-wedstrijden."

De jongen kreeg een kleur van genoegen en riep uit:

„Als ik dat wist Mylord, of als ik dat mocht hopen, ik geloof dat ik over het huis zou springen."

Hij kreeg een geldstuk ter belooning en snelde weg, om aan het werk in den stal te gaan.

„Wel, wat zeg je er wel van?" vroeg Raffles toen de twee vrienden weer alleen waren.

„Het is zeer vreemd! Dat Baker daar in het kasteel op bezoek kwam, dat is zeker merkwaardig genoeg, vooral wanneer ik het in verband breng met jou verzekering, dat Baker medeplichtig is aan den diefstal van het renpaard en zelf de dieven heeft binnengelaten."

„Ik breng het met nog meer dingen in verband, beste Charly. Om te beginnen met de zonderlinge verdwijning van „Mayflower", het koepaard van Graaf Sundringham. Hij heeft hier een voortreffelijk oefenterrein en ik kan werkelijk geen reden zien waarom hij het paard naar zijn landgoed in Schotland heeft laten overbrengen. Wij moeten eens trachten uit te vinden, waar dat landgoed ergens ligt. Ik denk dat Douglas het wel weet."

„Waarom?"

„Om te onderzoeken of het paard er werkelijk is!"

„Geloof je dan, dat die stalknecht ons zooveen wat op de mouw heeft gespeld?"

„Misschien weet hij zelf wel niet beter."

„Laten wij eens aannemen, Edward, dat Graaf Sundringham werkelijk de hand in het spel heeft, wat kan hem dan toch wel bewegen, om zich van het paard van Douglas Morehead meester te maken?"

„Om op die vraag te antwoorden, hebben wij alleen maar te bedenken, dat de omstandigheden van de graven van Sundringham op het oogenblik niet al te gunstig schijnen te zijn, tenminste wanneer men mag afgaan op den staat waarin hun huis met de akkers daarom heen verkeerden. Alles is verveloos, vervallen en slecht onderhouden. Wij mogen dus gerust aannemen, dat zij wel wat geld zouden kunnen gebruiken! Nu woont er hier in de buurt een zekere Gromarty, een man die heel rijk is, die een mooie dochter heeft, en die waarschijnlijk niets liever zou willen, dan haar uithuwelijken aan den zoon van een edelman. Dat meisje heeft echter haar blikken al elders laten vallen en haar uitverkorene is in het bezit van een renpaard, een nieuwelings, dat verwonderlijk snel is! Volg je mijn redeneering?"

„Ik volg haar, en tot dusverre ben ik het er mee eens."

„Uitstekend. Het is dus van veel belang, dat het paard voorloopig verdwijnt, tot na de groote Derby met zijn hoofdprijs van 20,000 guinjes, om van de verkoopswaarde van het paard maar te zwijgen."

„Alles goed en wel, maar waarom hebben zij „Mayflower" dan van het tooneel laten verdwijnen?"

„Ik geloof, dat zij daarmede een handigen zet hebben gedaan mijn jongen," antwoordde Raffles. „Ik weet het niet, maar ik geloof, dat ik in hun plaats juist hetzelfde zou hebben gedaan, verondersteld natuurlijk, dat ik het renpaard van Douglas werkelijk had willen stelen. Maar nu zullen wij eens naar binnen gaan, ik wilde onzen jongen vriend wel een paar vragen stellen."

Raffles en Charly stonden op en wandelden naar het landhuis.

Zij troffen daar Douglas Morehead in zijn werk-kamer aan, waar hij bezig was, met zijn rentmeester eenige landbouwzaken te bespreken.

„Neem mij niet kwalijk, mijn waarde Douglas, wanneer wij je storen," begon Raffles, „maar ik wilde wel iets van je weten, in verband met de zaak die ons bezighoudt."

„Vraag slechts Mylord, ik zal naar mijn beste weten antwoorden.”

„Graaf Sundringham heeft immers een landgoed in Schotland?”

„Ja, Mylord, maar het is heel bescheiden!”

„Waar ligt het ergens?”

„Dicht bij Lanark. Men zou daar wel nadere inlichtingen kunnen geven.”

„Is daar een rentmeester aangesteld?”

„Daarop zou ik u geen antwoord kunnen geven, Mylord,” antwoordde Douglas.

„Als gij het mij veroorlooft om iets op te merken mijnheer,” kwam de rentmeester bescheiden tusschen beide, „dan zou ik u wel willen zeggen, dat er op dit oogenblik niemand op het landgoed is, behalve een neef van Graaf Sundringham, die pas van de landbouwschool is gekomen, maar die zijn best doet om het landgoed er weer boven op te helpen.”

„Ik dank u zeer, mijnheer,” zeide Raffles.

Hij nam nu Douglas onder den arm, voerde hem naar een van de ramen, en vroeg op zachten toon, zoodat de anderen hem niet konden verstaan:

„Ik moet nu een teedere kwestie aanroeren, beste Douglas, maar het gaat niet anders, zoudt gij mij eens willen zeggen, of de jonge Sundringham Claire Gromarty kent?”

De jonge landeigenaar fronste de wenkbrauwen en antwoordde:

„Hij is een paar malen met haar samen geweest op jachtpartijen en landbouwfeestjes, maar verder ging die kennismaking niet.”

„Hebt gij er nooit aangedacht, dat de jonge Sundringham wel eens plannen kon hebben ten aanzien van het jonge meisje?”

Douglas knikte, beet zich op de lippen en antwoordde toen:

„Dat weet ik Mylord. En helaas heeft het mij wel eens toegeschenen, dat haar vader er wel ooren naar zou hebben, als hij om haar hand vroeg.

Maar ik zou hem liever neerslaan dan dat ik dat zou dulden!”

„Nu zoover zal het wel niet behoeven te komen,” zeide Raffles. „En nu laat ik u weder aan uw arbeid over, Brand en ik zullen den onzen voortzetten.”

Hij gaf Charly een wenk, en beiden verlieten het vertrek weder.

Henderson werd gewaarschuwd en een oogenblik

later raasde de auto als een stormwind over den breeden straatweg naar Bedford.

Daar verzond Raffles een telegram naar het hoofdbureau van politie te Lanark met verzoek om inlichtingen omtrent de aankomst van een gevlekt renpaard op het landgoed van Graaf Sundringham. Twee uur later kwam het vooruit betaalde antwoord binnen, van de aankomst van zulk een paard was in geheel Lanark en ook op het landgoed niets bekend....

„Ik vermoedde het wel,” zeide Raffles hoofdschuddend, toen hij het telegram las. „Men heeft het personeel op het kasteel blijkbaar iets wijs gemaakt om de verdwijning van het paard te verklaren.”

„Ik zal je eens eerlijk wat vertellen, Edward, ik begrijp volstrekt niet het nut van het wegvoeren van „Mayflower”.”

„Wij zullen het spoedig genoeg te weten komen,” zeide Raffles kortaf. „En nu gaan wij mijnheer Baker eens het vuur na aan de schenen leggen.”

„Als de man maar iets zal loslaten.”

De beide vrienden stegen weder in de auto die in de snelste vaart weder naar Doberty-Hall terugreed.

Pat Merrybone stond bij den ingang van het erf.

„Iets nieuws, Pat?” vroeg Raffles in het voorbijgaan.

„Neen, Mylord. Jim Baker is hier niet weg geweest.”

Raffles en Charly begaven zich naar den stal, en daar troffen zij Baker aan, die bezig was met het oppoetsen van een hoofdstel.

Hij keek verwonderd en ook een weinig verschrikt, toen hij de beide vreemdelingen zag binnentreden.

„Heb je een oogenblikje voor ons, Baker?” vroeg Raffles.

„Wou u mij spreken, Mylord?” vroeg de stal-knecht en langzaam liet hij het hoofdstel zinken, warover hij gebogen zat.

„Ja, als je even tijd voor ons hebt.”

„Kan het hier gebeuren, Mylord?”

„Liever niet, kunnen wij niet even naar je kamertje gaan?”

„Zoo als gij wilt, Mylord,” zeide Baker met een lichte beweging van zijn schouders.

„Laat ik u even voorgaan.”

Hij beklom de trap, en Raffles en Charly volgden hem op den voet.

Even later waren zij bijeen in het kleine vertrek.

De stalknecht stond met zijn groote vuisten op de tafel geleund, en keek Raffles vragend aan.

Deze had Charly een wenk gegeven, die zich schijnbaar toevallig voor de deur had geplaatst, en nu vroeg de Groote Onbekende, nadat hij een dikke rookwolk uitblies:

„Vertel mij eens eerlijk, Jim Baker, wat heeft Graaf Gundringham je wel betaald om hem behulpzaam te zijn bij den diefstal van „Morning Star”?”

Het was een vraag in het wild want Raffles koesterde nog slechts een vaag vermoeden en sloeg er maar een slag naar, zooals men dat noemt, maar de slag scheen toch wel te zijn aangekomen.

Baker verbleekte, en keek Raffles met een valschen glans in zijn oogen aan.

Hij maakte zijn lippen met zijn tong vochtig en pas na eenigen tijd kwam het antwoord:

„Mylord maakt zeker een grapje, ik weet volstrekt niet wat gij bedoelt!”

„Nee? Je hebt dus niets te maken met Graaf Sundringham?”

„Ik ken hem in het geheel niet!”

„Ei? Dan kwam je van middag zeker bij hem om eens kennis met hem te maken?”

De stalknecht maakte een beweging van schrik, maar toen gromde hij op dreigenden toon:

„Zoo, zoo, wordt er gespioneerd? Nu ja, het is zoo Mylord, ik ben daar van middag geweest, ik wil van betrekking veranderen.”

„Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen!” hernam Raffles sarcastisch. „Er zal u wel heel weinig aan gelegen zijn, om hier op het landgoed te blijven. Gij weet dus niet waar „Morning Star” gebleven is?”

„Ik weet van niets!”

Raffles keek den man een oogenblik strak aan, en wendde zich toen tot Charly.

„Wees zoo goed mijnheer Brand, en onderzoek eens tenspoedigste dit vertrek wat ik u verzoeken mag. En na het vertrek, den man!”

„Wat!! Zoudt gij het wagen een eerlijk man in zijn eigen kamer de wet te stellen?” brulde Baker,

terwijl hij de vuisten balde, en een woesten blik om zich heen wierp.

„Ik zal mij geen oogenblik bedenken,” antwoordde Raffles bedaard. „Nee, laat die revolvers daar maar met rust, ik heb hier zelf zulk een werktuigje, denk er wel aan! Ga daar in dien hoek zitten, en verroer geen vinger, want het zou u berouwen!”

In zich zelf vloekend, en met een uitdrukking van dierlijke woede op zijn gelaat ging de stalknecht zitten, terwijl Charly vliegensvlug het vertrek doorzocht.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of hij had in de ouderwetsche secretaire een enveloppe gevonden, in welker hoek twee S door eengestengeld waren en die een som van 200 pond in bankbiljetten bleek te bevatten.

„Wilt gij mij zeggen hoe gij aan dat bedrag komt?” vroeg Raffles op strengen toon.

„Het gaat u niets aan, maar ik heb het geërfd,” antwoordde Baker grof.

„Toch waar? Dan heet de erflater zeker Stephan Sundringham? Nu, dan zullen wij die erfenis maar zoo lang opbergen, zij is bij mij volkomen veilig. Kom Baker, wees verstandig en beken alles. Je hebt niet met domkoppen te doen. Dacht je werkelijk dat ik niet begrepen had, dat de menschen die het paard stalen, onmogelijk in den stal hebben kunnen binnen dringen, omdat de sleutel van binnen in het slot stak? Ik zie dat deze opmerking je onaangenaam treft; ja, zulk een vergeetachtigheid kan vaak groote gevolgen hebben. Van dat oogenblik af geloofde ik natuurlijk niet meer aan je bewusteloosheid, en ik geloof dat ik daar groot gelijk aan had. Beken je, of niet?”

„Ik beken niets!” schreeuwde Baker woest. „Ik heb dat geld eerlijk verdiend. Het is alles gegaan zoo als ik gezegd heb, ik weet van niets! Geef mij dadelijk dat geld terug, of ik beklaag mij bij mijnheer Morehead!”

„Je krijgt je geld niet terug,” zeide Raffles kalm, „voor het is uitgemaakt, dat ik je niet onschuldig beticht heb. En is dat werkelijk het geval, dan krijg je de som verdubbeld terug!”

HOOFDSTUK VI.

Het gevlekte paard.

De stalknecht scheen aan een hevigen strijd ten prooi te zijn.

Hij zat daar als een wild dier, dat men zoo juist in een kooi heeft gezet.

Toen barstte hij uit:

„Kunt gij mij waarborgen, Mylord, dat ik niet gestraft zal worden, als ik u zeg, wat ik weet?”

„Daarvoor kan ik niet instaan, dat hangt van uw meester af en ook van de omstandigheid of wij het paard terugvinden door Uw aanwijzingen. Maar ik beloof u, dat ik, als gij alles bekent, voor u zal pleiten bij mijnheer Morehead. Gij kunt niet beter doen dan alles te zeggen zoolang er nog geen rechtzaak van de aangelegenheid is gemaakt, de bewijzen zijn te sterk tegen je.”

„Dat vrees ik ook!” zeide Baker schamper. „Wij zijn ezels geweest, dat wij niet om den sleutel gedacht hebben.....”

Hij wachtte even en vervolgde toen:

„Zij deden mij het voorstel al een maand geleden, de Sundringhams. Ik zou het waarschijnlijk niet hebben aangenomen als ik hier niet voortdurend ruzie had met den rentmeester. Maar ik wilde weg, en ik kon wel wat geld gebruiken. Zij gingen tot 200 pond, en dadelijk heb ik het gedaan.”

Hij wrong zenuwachtig zijn beenige vingers over elkaar en vervolgde:

„Ik had echter de voorwaarde gesteld, dat ik er zonder kleerscheuren moest afkomen en toen bood de zoon mij aan, mij bewusteloos te maken voor een paar uur. Ik sloeg toe.

Zij kwamen om één uur 's nachts en ik had gezorgd, dat de staldeur open was. Zij haalden Morning Star uit de box, waar het paard natuurlijk met zijn halster om stond en daarop liep de jonge Sun-

dringham mij even ruiken aan een doek met een bedwelmend goedje; ik kon nog tot aan den voet van de trap wankelen, nadat ik de deur achter hen gesloten had. Maar aan den sleutel kon ik niet meer denken, want toen werd alles nacht voor mijn oogen.”

„Dus, gij weet niet waar zij met het paard gebleven zijn?” riep Raffles teleurgesteld uit.

„Ik weet het niet, Mylord, dat zweer ik u!”

„Waarom hebben zij het gevlekte paard naar Schotland gebracht?”

Baker zette groote oogen op en riep uit:

„Hebben zij dat gedaan? Daar wist ik niets van!”

„Gij kunt mij dus ook niet zeggen, wat zij in de ledige schuur uitvoerden met het paard?”

„Ik herhaal u, Mylord, dat zij alles voor mij verborgen hebben gehouden, en dat ik alleen de staldeur open heb gedaan.”

„Wat deed gij van middag bij Graaf Sundringham?”

„Ik ging het geld halen.”

„Zij zijn dus in de vaste meening, dat ge niet weet, waar zij het paard gelaten hebben?”

„Zij kunnen niet anders meenen, Mylord! Zij hebben mij bewusteloos gemaakt en waarom zij in de schuur geweest zijn, dat is mij een raadsel!”

„Ik geloof dat ik het begin te doorzien,” mompelde Raffles zachtjes voor zich heen, daarop vervolgde hij luid:

„Wat je hebt gedaan Baker, is slecht, want zijn meester verraden is wel ongeveer het ergste wat ik ken, maar ik blijf bij mijn belofte, dat ik je voorpraak zal zijn, nu je alles eerlijk hebt opgebiecht.

Maar dit is nog niet voldoende, je moet ons nu ook nog helpen om het paard terug te vinden."

„Maar hoe kan ik dat Mylord!" riep de stalknecht uit. „Ik zweer u dat ik niet weet, waar het dier is."

„Dat geloof ik ook wel. Het zou ook van de Sundringhams zeer onverstandig zijn geweest als zij u in het geheim hadden genomen. En toch kunt gij ons helpen."

„Maar zeg mij eerst eens, geleek „Morning Star" een weinig op het koepaard van Graaf Sundringham?"

Baker keek Raffles verbaasd aan en antwoordde:

„Wel neen, Mylord! Morning Star is een goudvos en Mayflower is juist geteekend als een bonte koe, met een wit fond en groote bruine platen."

„Ik bedoel, gelijken de paarden eenigzins op elkander wat de vorm betreft."

„Wat dat betreft, zij konden wel zusters zijn! Zij zijn ongeveer even oud, zij hebben dezelfde schofthoogte, dezelfde dunne beenen, en ook denzelfden hoog ingeplanten staart."

„Wel, wel, ik geloof dat het van belang is!" zeide Raffles nadenkend. „En luister nu goed, Jim Baker. Wij beiden gaan vanmiddag nogmaals naar Graaf Sundringham, maar ik houd mij op den achtergrond, gij vraagt den Graaf te spreken, en gij stelt hem den eisch, dat hij u onmiddellijk nog eens honderd pond moet betalen, omdat gij anders zult verraden, waar „Morning Star" zich bevindt."

„Maar dat kan ik niet Mylord, want ik weet het niet!" riep de stalknecht uit.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op en hernam:

„Dat weet ik wel! Ik wil alleen Graaf Sundringham uit zijn tent lokken. Doe maar wat ik u zeg, het zal u geen windeieren leggen! Gij kunt nu uw ernstig misdrijf weder goedmaken, laat die gelegenheid niet voorbijgaan. Doe het voorkomen alsof gij volkomen zeker zijt van de plek waar het paard nu is, en zeg, dat gij u maar bewusteloos hebt gehouden, maar dat gij hem zijt nagegaan en heel goed weet wat zij in de schuur hebben uitgevoerd. De Graaf zal u dan waarschijnlijk geld geven om uw stilzwijgen te koopen, en dan voegt gij u onmiddellijk bij mij. De rest zal ik zelf wel doen."

Baker dacht even na, en zeide toen:

„Welnu, Mylord, ik sla toe."

„En pas op dat gij mij niet bedriegt, want mijn

arm is zeer lang, en ik zou u wel weten te bereiken! Ik behoef u zeker niet te zeggen, welk een zware straf er op uw misdrijf staat."

„Laten wij er niet verder over spreken Mylord, ik zal doen wat gij mij vraagt."

„Dat is ook het verstandigste," zeide Raffles droog. „Als gij het niet deed, dan zoudt gij waarschijnlijk binnen een week voor een paar jaar de gevangenis in stappen."

Charly had naar dit alles zwijgend zitten luisteren en hij moest zich zelf wel bekennen, dat hij weinig van de zaak begreep. En toch was het duidelijk, dat Raffles een spoor volgde en een vaste gedragslijn had afgebakend.

Enkele minuten later stond Henderson met den snellen toerwagen voor het hek te wachten.

De avond begon reeds te vallen.

Raffles en Baker stapten in de auto, nadat de eerste aan Henderson had opgegeven, waarheen hij moest rijden.

Het voertuig stond stil op honderd passen afstand van het kasteel, en bleef verborgen achter een hooge heg en een kromming van den weg.

„Ga nu, en doe uw werk goed," zeide Raffles kortaf.

Baker sprong uit de auto en richtte zijn schreden naar het kasteel. Een oogenblik later was hij verdwenen.

Er verstreek ongeveer een half uur, en het was reeds volkomen duister toen de stalknecht weder terugkeerde en zwijgend op de auto toetrad.

„Het is gebeurd Mylord," zeide hij zachtjes.

„Wat is er geschied?" vroeg Raffles.

„Ik zeide hem wat gij mij gelast had Mylord. De oude schurk werd zoo wit als een laken en schold mij uit voor alles wat leelijk is. Hij wilde weten wat ik wist maar ik versprak mij niet en ik bleef voet bij stuk houden. Hij eindigde met mij geld te geven, 50 pond. Hij zei, dat hij niet meer had."

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen:

„Behoudt dat geld voorloopig en ga nu weder naar „Doberty Hall" terug, maar zeg niets aan uw meester, dat zal ik wel doen."

„Gij waarborgt mij straffeloosheid Mylord?" drong de stalknecht aan.

„Ik heb het beloofd, en ik heb nog nimmer mijn woord gebroken," hernam Raffles kortaf. „Ga nu, maar!"

De stalknecht groette en verdween in de duisternis.

De auto bleef echter op dezelfde plek staan en Raffles zat daar als een spin die in zijn web op een prooi loert.

Een paar minuten later doemden uit de duisternis een paar lichten op, dat waren de lantaarns van de barouchette waarmede Charly kwam aanrijden.

Het wagentje stond stil, de jonge man sprong er uit, en voegde zich bij Raffles.

„Moet ik wachten Mylord?” vroeg de koetsier, die de beide fraaie paarden bestuurd had.

„Nee mijn vriend, gij kunt terug keeren, en zeg dan aan uw meester, dat wij dezen nacht zeer waarschijnlijk niet op Doberty Hall zullen doorbrengen, omdat wij het spoor volgen, hij weet wel wat dat beteekent.”

De koetsier kwam even aan zijn pet en de paarden draafden snel weder den weg terug, den zij gekomen waren.

„Wel, Edward, is alles gegaan, zooals je vermoedde?” vroeg Charly nieuwsgierig.

„Als de man mij ten minste niet bedrogen heeft! Maar dat denk ik niet, want het is in zijn eigen belang, ons nu te dienen. Ontsnappen kan hij toch niet, dat zal hij wel begrijpen.”

„Mag ik nu eens weten, hoe eigenlijk je gedachten-gang is geweest, toen je Baker naar Sundringham toezond?”

„Zeer eenvoudig, mijn waarde. Baker heeft Sundringham moeten zeggen, dat hij wist waar het paard was, en de oude bandiet is begonnen met hem geld te geven, maar als hij Baker goed kent, dan weet hij drommels goed, dat dat niet voldoende is! Want hij loopt kans, dat de man morgen weer terugkomt met denzelfden eisch, of dat hij berouw krijgt en voor goed geld aan zijn meester de plek verraaft waar het paard is. Wat staat hem dus het eerste te doen?”

„Het paard naar een andere plaats overbrengen.”

„Juist geraden Charly! En daarom staan wij nu hier!”

„Nu begrijp ik het! Je wilt dus Sundringham op de hielen volgen, om te zien, waar hij het paard gaat halen.”

„Ja, Charly!”

„Dan komen wij misschien wel op dezelfde plek, waar zich ook het bevlekte paard bevindt.”

„Dat doen wij zeker, Charly, want op dit oogenblik zijn „Morning Star” en het gevlekte paard één!” kwam Raffles bedaard.

Charly keek Raffles verbluft aan als geloofde hij aan een grap en zeide toen:

„Wat wil je zeggen?”

„Ik wil zeggen, dat, als ik mij niet sterk vergis, Morning Star op het oogenblik een gevlekt paard is. Je hebt zooeven vernomen, uit den mond van Jim Baker, dat de beide dieren naar den vorm zeer veel op elkander gelijken. Wat lag dus meer voor de hand, den dat de twee Sundringhams, die den diefstal blijkbaar persoonlijk hebben ten uitvoer gebracht, aan het gestolen paard een uiterlijk hebben gegeven, dat het volkomen deed gelijken op hun eigen renpaard.”

„Dus daarom zouden zij „Mayflower” hebben weggevoerd?” riep Charly opgewonden uit.

„Nergens anders om!”

„Er konden natuurlijk geen twee Mayflowers zijn. Eerst moet de echte uit den weg worden gehouden, wie weet waar heen ergens, en daarna pas kon aan Morning Star het uiterlijk worden gegeven van het verdwenen paard.”

„Maar dat alles zijn toch maar veronderstellingen, mijn waarde Edward,” riep Charly uit.

„Veronderstellingen, die wortelen in de waarschijnlijkheid, die bijna zekerheid is. Wat zouden zij bijvoorbeeld anders in de schuur hebben kunnen uitvoeren, dan het paard, als was het dan voorloopig, van kleur te doen veranderen. Op die manier zou het immers lang niet zoo spoedig ontdekt worden. Later, toen het eenmaal in veiligheid was, hebben zij het op hun gemak kunnen doen met hun kleurmiddeltjes, misschien hebben zij den staart wat gekort, de manen wat bij geknipt, en een knappe kop, die dan het paard nog herkent!”

„Maar dan zullen zij kunnen volhouden, dat het werkelijk Mayflower is!”

„Dat zouden zij misschien ook wel doen, maar er bestaan gelukkig nog zoo iets als ontkleuringsmiddelen, en als dat niet voldoende is, dan halen wij er eenvoudig het echte paard bij.”

„Je verwacht dus zeker, dat Sundringham spoedig zal verschijnen om op reis te gaan naar de plek, waar het paard nu is?”

„Of ik het verwacht? Daar komt hij al aan! Rijdt vlug op, Henderson, anders zou hij onze

stilstaande auto kunnen wantrouwen. Zoodra hij voorbij is, draai je om, volg je hem!"

Henderson bracht de auto in beweging en reed langzaam door.

Een kleine jachtwagen, met een enkel paard bespannen, kwam de oprijlaan van het kasteel afrijden.

Bij het licht van de autolantaarns waren de beide inzittenden gemakkelijk te herkennen.

Het waren de beide Sundringhams, vader en zoon.

Zij waren in reiscostuum, en naast den koetsier stonden twee groote valiezen.

Het wagentje reed snel voorbij en de inzittenden gaven in het geheel geen acht op de auto.

Zij werden geheel inbeslag genomen door het vraagstuk of de paarden niet zouden schrikken van het schelle licht der lantaarns van de auto, welke zij zelve slechts schemerachtig konden onderscheiden.

Zoodra het jachtwagentje voorbij was, keerde Henderson de auto, en de achtervolging begon.

De cigaret bij uitnemendheid
Dubec 3.

HOOFDSTUK -VII.

De bedrieger bedrogen.

Henderson had de kracht der electrische lantaarns aanzienlijk verminderd, zoodat aldus de kans verminderd werd, dat de beide Sundringhams de auto zouden herkennen.

Toen zij eenigen tijd onderweg waren, zeide Charly:

„Ik wil je eerlijk bekennen, dat mijn vermoedens oorspronkelijk een anderen weg uitgingen, nadat wij het korte gesprek van Clara Keystone en haar broeder achter den heg hadden verrast! Om je de waarheid te zeggen, zou het mij niet verwonderd hebben, als wij het paard in de buurt hadden moeten zoeken!”

„Waaruit leidde je dat dan af?” vroeg Raffles.

„Wel het meisje zeide immers, dat zij wel iets had, om Douglas te dwingen, naar haar te luisteren!”

„Dat zal wel iets anders zijn geweest. Waarschijnlijk van geringe beteekenis. Menschen als Keystone grijpen niet licht naar zulke middelen, hij is immers schatrijk! Maar het is iets anders, als een adellijk landeigenaar een zoon heeft, die volstrekt met een rijke jonge dame wil trouwen, terwijl bovendien zijn geldmiddelen er treurig voorstaan! Neen, ik voor mij heb dadelijk verdenking tegen dien Sundringhams gekoesterd, zoodra ik hoorde, dat Baker daar een bezoek had gebracht!”

Het jachtwagentje was den breeden straatweg naar Bedford opgereden.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en zeide nu:

„Er gaat nog een trein naar Schotland heden avond, waarschijnlijk zullen zij dien nemen.”

„Ik begrijp mij niet, dat de twee schobbejakken niet bevreesd zijn geweest, dat Baker op den een of anderen dag het geheim zou verraden!”

„Dan zou hij zich zelf immers ook in het verderf storten!” kwam Raffles.

„Dat is waar, maar het is en blijft een gewaagde onderneming!”

„Wat doet men al niet, als men aan den rand van den afgrond staat! Maar daar zie ik de lichten van Bedford al!”

„Reizen wij zelven ook met den trein?”

„Dat is me wat gewaagd. Ik heb alles bij mij, om ons daarginds zoo noodig te kunnen vermommen, maar wij hebben geen tijd, dit te doen voor de trein vertrekt. Wij kunnen het er echter gerust op wagen, met de auto direct naar Lanark te rijden, want daar stopt de trein het eerst. Daar is hun landgoed, en daar zullen zij natuurlijk overnachten. De spoorlijn maakt een grooten omweg, en Henderson zal wel kans zien, er een half uur eerder dan de trein te zijn, vooral omdat wij nog een kwartier speling hebben. Wij hebben daar dus den tijd, ons te vermommen, en de twee schelmen te volgen, zonder dat zij verdenking tegen ons koesteren!”

„Maar zullen wij ons niet eerst overtuigen, of zij werkelijk naar Lanark gaan?”

„Ja dat is beslist noodig. Wij zullen aan het loket navraag doen. Natuurlijk kennen de beambten allen de twee Graven.”

Daarin bleek Raffles gelijk te hebben gehad, want toen hij enkele minuten later, na te hebben gewacht, tot de Sundringhams in de wachtkamer verdwenen waren, aan het loket informeerde, waarheen zij willen reizen, deelde de beambte hem mede, dat zij biljetten naar Lanark hadden genomen.

Dadelijk zocht Raffles de auto weder op, en Henderson kreeg zijn instructies.

De lantaarns werden weder op volle lichtkracht gesteld, en de reis begon.

Henderson die hier den weg uitstekend kende, en nooit behoefde te vragen, stuurde den wagen met groote snelheid langs de duistere wegen, die nu alleen verlicht werden door de beide krachtige schijnwerpers.

Hij had opdracht gekregen, een half uur voor de aankomst van den trein te Lanark te zijn, en hij was er op tijd.

„Als het landhuis van Sundringham hier niet ver van daan is, dan bestaat de kans, dat zij daar nog hedennacht naar toe gaan, in stede van hier te overnachten,” merkte Charly op, toen de auto de stad binnen reed.

„Dat acht ik ook zeer waarschijnlijk,” verklaarde Raffles. „Er moet hen veel aan gelegen zijn, zoo weinig mogelijk op te vallen, en zoo spoedig mogelijk bij het gestolen paard te zijn. De rentmeester van Douglas Morehead heeft mij gezegd, waar de bezitting van Sundringham ergens gelegen is, en wij zullen het wel vinden, als wij maar eenmaal de stad zijn doorgereden. Het moet in het midden van Lanark zijn. Eenmaal daar in de buurt kunnen wij ons vermommen, ten einde ongemerkt te kunnen nagaan, waar de schelmen met het paard heen-gaan!”

De tocht door de kleine stad duurde niet lang, en toen zij weder op den straatweg waren, wees een late wandelaar hen den weg naar het landhuis, dat inderdaad niet verder dan een kwartier uur gaans buiten de grens van de stad gelegen was.

Binnen enkele minuten hadden de drie mannen het huis bereikt, en nu werd de auto een eind terug op een breeden zijweg geplaatst, terwijl de lichten werden uitgedaan.

Bij het licht van hun elektrische zaklantaarns vermomden de twee vrienden zich snel als landarbeiders, en juist waren zij hiermede gereed, toen een huurauto in de verte kwam aanrijden, die voor het landhuis stilstond.

„Daar zijn zij!” kwam Raffles zacht. „Nu begint pas de comédie! Kom snel mede, Charly, wij moeten zien, wat zij uitvoeren! Henderson, wacht hier, tot wij terug komen!”

Zoo vlug zij konden, snelden de twee vrienden naar den breeden straatweg, en spoedig hadden zij

de lange haag bereikt, die den tuin afsloot, welke zich aan de voorzijde van het huis bevond.

De huurauto was reeds weder weggereden.

Boven de huisdeur werd een lichtschijnsel zichtbaar.

Toen werd er een venster op de eerste verdieping verlicht.

Eenigen tijd later verdween dit licht weder, en ook het schijnsel boven de deur.

Daarentegen werd nu licht zichtbaar achter een gordijn van een raam in den zijvleugel, op de tweede verdieping.

„Het is duidelijk, de waardige bewoners van dit huis begeven zich ter ruste, na nog eerst wat te hebben gepraat, of gegeten. Nu, ik kon ook niet anders verwachten, want dat zij het paard in het holle van den nacht, het is bijna half twee, nog zouden gaan vervoeren, leek mij niet zeer waarschijnlijk. Ons blijft dus ook niets anders over, dan te gaan slapen, Charly! Maar, niet ver uit de buurt. Wij moeten zorgen, dat zij ons niet meer uit onze handen glippen! Wat dunkt je bijvoorbeeld van den stal?”

„Een uitstekend denkbeeld!” antwoordde Charly glunder. „In dien stal hebben wij zeker gezelschap!”

„Dat dunkt mij ook!” zeide Raffles glimlachend. „En is het de stal niet, dan is het toch in ieder geval de hooizolder of een ledige schuur!”

„Maar er zal natuurlijk wel een stalknecht zijn?”

„Dat spreekt van zelf! Het paard moet toch gevoerd worden, en verzorgd!”

„Zou die man dan niet in het geheim zijn?”

„Dat zou van den kant van Graaf Sundringham al bijzonder onvoorzichtig zijn.”

„Maar daar valt mij iets in! Morning Star is pas eergisteren nacht gestolen! Het is dus zeer wel mogelijk, dat de twee bandieten van Graven voornemens waren, beurt om beurt bij het paard te blijven, om zodoende alle kans op ontdekking te vermijden. Want een geschilderd paard is zeker niet zoo gemakkelijk te onderscheiden van een paard met natuurlijke haarkleur, maar het geval wordt toch wat gevaarlijk, als een stalknecht het dag aan dag onder de oogen krijgt, het dier roskamt, wascht en verzorgt! Intusschen, er is nog een andere mogelijkheid, dat Sundringham een man in dienst heeft genomen, die volstrekt geen verstand van

paarden heeft, en die Mayflower noch Morning Star ooit gezien heeft! Wij zullen het trouwens spoedig zien! Ga Henderson zeggen, dat hij naar de stad terug rijdt, en de auto stalt in de garage van het groote hotel tegenover het spoorwegstation. Daar moet hij overnachten, en ons morgen ochtend opwachten. Haast je en kom dadelijk bij mij terug."

Charly snelde weg, om de opdracht ten uitvoer te gaan brengen, en even later klonk gedempt het gebrom van den motor, die zich snel verwijderde.

Dadelijk, nadat Charly weder teruggekeerd was, wipten de beide mannen over den heg, en slopen onder het loof der lage boomen naar den zijkant van het huis.

Daar strekte zich een klein erf uit, en aan den overkant stond het stalgebouw.

Het was niet groot, en kon hoogstens twee of drie paarden herbergen.

Zich dicht tegen den muur van het huis drukkend, bereikten de beide mannen den overkant van het erf.

Hier stonden zij eenigen tijd stil, en luisterden aandachtig.

Maar niets liet zich hooren.

Alles bleef doodstil.

Nu wachtte hun een gevaarlijk werkje, zij moesten den stal binnen gaan, allereerst om zich te overtuigen, of het gestolen paard daar werkelijk was.

En de deur van den stal bevond zich vlak tegenover den straatweg!

Gelukkig was de kans zeer gering, dat er op dit uur van den nacht voorbijgangers zouden passeeren.

Raffles haalde zijn loopers te voorschijn, en zonder eenig gerucht te maken, opende hij het eenvoudige slot van de deur.

De beide mannen traden den stal binnen en trokken de deur achter zich dicht.

De ruimte was spaarzaam verlicht door een groote stallantaarn, die aan een dwarsbalk hing.

In een hoek, op een bos stoo, lag een man te slapen.

Hij sliep zelfs zeer gezond, want hij snurkte geweldig.

„Mijnheer de stalknecht!" fluisterde Raffles. „Nu, Sundringham had wel een ander mogen uitzoeken, om zijn buit te bewaken! De man ziet er uit als een reus uit het sprookje van Klein Duimpje,

maar zijn gelaat weerspiegelt niets dan de meest volkomen domheid!"

Raffles keek even om zich heen, en toen bleven zijn blikken gevestigd op het fraaie paard, dat stil in zijn box stond.

Het dier sliep blijkbaar.

Het was een gevlekt paard, zeer schoon gebouwd.

„Die man is te lastig!" fluisterde Raffles weder. „Ik heb een klein, aardig plannetje bedacht, bij de uitvoering daarvan zou hij ons kunnen hinderen. Heb je het middeltje bij je?"

„Het zit in mijn zak!"

„Behandel onzen man dan maar eens, een flinke dosis, hij kan er tegen!"

Charly haalde uit zijn zak een klein etui, dat bij opening een soort spuitje van hard gummi bleek te bevatten, voorzien van een elastieken bal, zooals de kappers wel gebruiken, om het gelaat van hun klanten na het scheren af te spuiten.

De jonge man sloop op de teenen naar den slapenden stalknecht, hield het spuitje met afgewend gelaat dicht boven 's mans gezicht, en kneep in den bal.

Een fijne regen van lichtblauwe vloeistof daalde op het hoofd van den luid snurkenden man neder.

Binnen enkele tellen hield het snurken op, en spoedig lag de man haast stil en onbewegelijk als een blok hout.

Raffles trad op het paard toe, en sprak het zachtjes toe, met vleierende woorden.

Het dier werd met een ruk wakker, en trok even aan den halster.

Maar dadelijk werd het rustig, toen het de stem van Raffles hoorde, en het wreef den schoonen kop aanhalig tegen den schouder van Raffles.

„Nu, dat zou „Mayflower" zeker niet doen," zeide hij zacht. „Dat paard kent mij in het geheel niet, maar „Morning Star" wel degelijk! Wij zullen wel eens zien!"

Hij knoopte zijn boezeroen los en haalde er een plat doosje uit, die eenige zakjes bevatte, gevuld met een kleurloos poeder.

In den hoek van den stal stond een met drinkwater gevulden emmer.

Raffles schudde den inhoud van de zakjes in den emmer leeg en begon het mengsel zorgvuldig om te roeren, terwijl Charly de wacht hield bij de deur.

Vervolgens greep Raffles een boender, welken hij naast den stalknecht had zien liggen, doopte dien in den emmer, en begon het paard duchtig te wrijven.

Het dier liet Raffles rustig begaan, het was als of het begreep, wat er gaande was

En langzaam verdwenen de groote, roestbruine vlekken, en de witte onderkleur!

Nu hield Raffles op en zeide, terwijl hij Charly den boender in de handen drukte:

„Ga hier mede door. Ik moet even heen gaan, ik ga de decorstukken voor het volgend bedrijf opzetten! Als je het dier geheel behandeld hebt, leg dan een laag stroo van den stal naar den straatweg, of nog beter, omwikkel de hoeven van „Morning Star” met een dikken bundel stroo. Ik ben dadelijk terug.”

En voor Charly nog iets kon vragen, was Raffles verdwenen.

Hij herinnerde zich, op tien minuten van de hoeve een aantal woonwagens te hebben zien staan, blijkbaar toebehoorend aan een gezelschap zigeuners, die daar, in verband met de kermis, gekampeerd waren.

Daarheen richtte hij zijn schreden.

Spoedig had hij de eerste wagens bereikt.

Alles was hier in diepe rust, maar de zigeuners hadden blijkbaar een lichten slaap, want toen Raffles op den rand van den wagen klopte, ging er een raampje open en er verscheen een hoofd met zwarte verwarde haren en schitterende donkere oogen, toebehoorend aan een man van omstreeks 35 jaar.

„Wat wilt gij?” vroeg de zigeuner op grimmigen toon.

„Ik wil U wat van dit laten verdienen!” was het antwoord.

En tegelijkertijd rammelde Raffles met een hand vol geldstukken in zijn zak.

Het geluid had een tooverachtige uitwerking op den zigeuner.

In een wip was hij buiten den wagen en stond nu voor Raffles, terwijl hij zijn blinkend witte tanden in een grijns liet zien.

„Laat eens hooren!” was alles wat hij zeide.

„Uw paarden zijn hier zeker ook?” begon Raffles.

„Ja, zij zijn daarginds achter die heg vastgebonden.”

„Zoudt gij mij er een willen verkoopen?”

De zigeuner keek Raffles verwonderd en wantrouwig aan.

„Wat? Gij zoudt een paard van een armen zigeuner willen koopen? Om te slachten zeker.”

„Neen, om er een grap mede uit te halen! Ik moet Uw magerste, leelijkste, oudste en gebrekkigste paard hebben! Het doet er niet toe, of het galsteenen heeft, of aderspatten, of het koehakken heeft, of een hoepelrug, hazelippen, een plat kruis, wurmen, koliek, of kolder. Het hindert niet, of het aan een oog blind is, zonder staart, winderig, of droesig. Integendeel, had ik bijna gezegd! Hebt gij zulk een paard voor mij? Ik wil er graag goed voor betalen!”

De man keek Raffles nog steeds argwanend aan, maar toen hij zag, dat de vreemdeling in vollen ernst sprak, barstte hij in een schaterlach uit, dat aanstonds de helft van de kolonie wakker maakte, en zeide toen:

„Gij treft het! Wij wilden juist morgen „Anita”, de oude merrie, aan den vilder verkoopen. Zij kan niet meer trekken, en bijna niet meer loopen!”

„Prachtig! Wat zoudt gij den vilder gevraagd hebben?”

„Twee pond!”

„Ik geef er U tien!”

De zigeuner gaf een schreeuw van blijdschap, en danste als een bezetene in het rond.

Toen snelde hij weg, en keerde even later terug met een wrak, amechtig, tot op de ribben vermagerd paard, de schaduw van een paard, een spookpaard, een wandelend skelet.

Raffles bekeek het even, knikte goedkeurend, en vroeg toen:

„Gij hebt zeker wel een pot verf voor mij?”

„Natuurlijk! Zigeuners hebben altijd verf bij de hand! Die krijgt gij toe!”

Raffles betaalde de overeengekomen som, en keerde met het paard aan een eind uitgerafeld touw, en een blik verf met een kwast in de vrije hand naar den stal van Graaf Sundringham terug.....

Den volgenden morgen meenden de beide Graven van Sundringham bijna te barsten van woede, toen zij den stal binnentraden, en daar, naast den in diepen slaap gedompelden stalknecht, een wan-

staltigen ouden knol aantreffen, keurig netjes beschilderd als een dambord, met groote, witte en groene vierkante vlakken

Aan de ruif was een groot stuk papier vastgemaakt, hetwelk de volgende zinnen bevatte:

„Aan de Heeren Graven van Sundringham!

Wellicht doet zich nogmaals de gelegenheid voor,

dat gij andermans paard beschildert. In dat geval geven wij nevenstaand model in overweging.

Gij moogt van geluk spreken, dat wij het hierbij laten, en U niet gerechtelijk achtervolgen! Wij sparen U slechts, omdat wij U voorloopig genoeg gestraft achten, Uw Mayflower heeft geen schijn van een kans!”

De volgende aflevering (No. 341) bevat:

De Moord in Maide Vale.

